

Pasibaigs Šaltasis Karas?

Siaurės Amerikos viceprezidentas Rikardas Nixon'as, stipriausias ateinančių metų prezidento rinkimų kandidatas, bardamas ir bučiuodamas su komunizmo diktatoriumi Nikita, tikisi, kad neblogos tešlos diplomatijos puode ir sau ir kitiems bus įmaišęs. Sekmadienį, rugpjūčio 2 d., kai jis Maskvoje, tai Herter'is Ženevoje su Gromyko net po penkias valandas pasilėpę bendram katilui prieskonius rinko. Kruščiovui labai no-

dinus Eisenhower'ui viršūnių konferencijos norą, jei Ženevoje nieko nesusikalbės. Mužikų karalius, prisiminęs, kad kas mužikui į sveikatą — nuo to ponas kojas krato, pasidarė švelnesnis. Didžiai tikėdamas, tad už tai amerikona gal keršto ir neapykantos rojaus pečkurį sutiks išleisti pasižvalgyti. Prisiminė Leipcigo mugėje Klaros Fasbinder išpėjimą: "Vakaruose mums neramumą sukelia jūsų netiesios linijos vedamoji poli-

susitarimas dėl nuolaidų yra jau taika su kapitalistais. Neprotinigi tik tiki tiems žodžiams. Stalinas ne sykį sakė, kad visų komunistinių kraštų švenčiausia pareiga padėti "darbo žmonėms" iš kapitalistų jungo išsivaduoti, sukelti ir palaikant revoliucinį judėjimą. Kai mes padovanojam tankus ir lėktuvus, tai jie "laisvai" nubalsavę mums su visų "kraju" sugrižta. O kapitalistai ne labai tanko nuo darbininko balsų teskiria. "Vienas la-

Svetur nėra Lietuvos žiemos grožio

risi kaip nors aplankyti Ameriką, kad ten savo kalvišką smulką sustygavus, o Rikardui parūpo tiesiosios linijos: "Kovokime dėl visuotino komunizmo laimėjimo" šonkaulius palankstyti. Šovė galvon žydų priežodis: "Jei jau esi šuo, tai nebūk kartu ir kiaulė", tad ir panūdo pamatyti, iki kokio laipsnio tas gero balso skalikas yra sukiaulėjęs.

Nikitos ir Rikardo derybos

Rikardas pradėjo teirautis, ką Nikita galėtų duoti, kad suža-

tika", ir savąjį aiškinimą: "Aš žinau, kad geometrijoje tarp taškų linija vadinasi tiesioji. Rusijoje mes sakome dar: tik-tai kranklys tiesiai skrenda. Tačiau politika nėra nei geometrija nei kranklys, bet žmogus politikas yra priverstas apeiti visas kliūtis, jei jis nori savo atsiekti".

Prisiminė, bet nedrįso prisipažinti, kad nuolaidos, kurias jie daro, yra pratęsimas tik koegzistencijos kita forma. Būtų didelė klaida manyti, kad taikus

vonas — tai tragedija, o milijonas — tai statistika". Kokie teisingi nuvainikuotojo mokytojo žodžiai. Tad ko laukti? Žiūrėk, jis už Kominterno į Tarptautinio Susisiekimo Skyrių (OMS) pakeitimą, iš gerojo Roosevelt'o 13 bilijonų dolerių ir visą nuo šiaurės iki pietų Rytų Europą gavo, kad padėjus sudrausti masonų išniekintojus: Vokietiją, Italiją ir Japoniją. Paskutinioji jankiams atominė bomba pakaitinus nurimo, o tarp mūsų vienmintiškas, gražus susiklausymas

Paskelbta Pavergtųjų Tautų Savaitė

"JAV prezidentas Dwight D. Eisenhower liepos 17 d. iškilmingai paskelbė šitokį atsisaukimą:

Dėl to,

Kad sovietinio komunizmo imperialistinė ir agresinė politika yra pavergusi daugelį valstybių pasaulyje;

Kad sovietų viešpatujamų valstybių tautoms yra atimtos valstybinė nepriklausomybė ir savo žmonių laisvė;

Kad Jungtinių Valstybių piliečiai kilmės ir principų ryšiais yra surišti su visų kontinentų laisvę ir teisingumą mylinčiais žmonėmis;

Kad todėl yra verta teisinga manifestuoti pavergtųjų valstybių tautos Jungtinių Valstybių vyriausybės ir tautos paramą pavergtųjų laisvės ir nepriklausomybės teisingiems siekimams; —

Kad Kongresas 1959 m. liepos 17 d. jungtine rezoliucija įgaliojo ir prašė JAV prezidentą išleisti atsisaukimą, 1959 m. liepos trečiąją savaitę skiriant Pavergtųjų Tautų Savaitę, ir panašius atsisaukimus išleidžiant kasmet, kol visos pavergtosios valstybės pasaulyje bus pasiekusios laisvę ir nepriklausomybę;

Aš Dwight D. Eisenhower, Jungtinių Amerikos Valstybių prezidentas, 1959 m. liepos 19 d. prasidedančią savaitę skiriu Pavergtųjų Tautų Savaitę.

Aš kviečiu Jungtinių Amerikos Valstybių žmones šią savaitę atžymėti deramomis apeigomis bei veikla ir prašau studijuoti sovietų viešpatujamų valstybių negandą bei iš naujo pasiryžti pavergtųjų tautų teisingų siekimų paramai.

Tam paliudyti aš savarankiškai pasirašau ir pavedu pridėti Jungtinių Amerikos Valstybių antspaudą.

Padaryta Vašingtone, 1959 metais Viešpaties ir 184 JAV nepriklausomybės metais, liepos 17-ją dieną.

(pasirašė) D. D. Eisenhower

bei sugyvenimas prieš bendrą priešą klestėjo. Broliška Kinijos respublika tik draugo Trumano nuo Mac Arthur'o atomiškų eksperimentinių kėslų buvo apsaugota. Kaip gi demokratas dar didesnio demokrato neatsižvelgs! Tad ar neverta, kai ką pakeisti bei nusileisti tiems kapitalistams?

Iš kart krinta du zuikiai

Nixon'as, atsiminęs esant nemažai lenkų kilmės amerikonų Lenkijoje, po Leningrado, trupučio Sibiro apžvelgimo, palinkėjęs Nikitai tvirtai laikytis "asmeniškio bendravimo" mazgo, išskuba į Varšuvą. Eisenhower'io politikos mokinys, nesvajotu nuoširdumu sutinkamas lenkų sostinės gyventojų ir aukščiausios valdžios pareigūnų. Štai ir pakilo Amerikos gerbūvis raudonojoje Lenkijoje, o ir nemažai bus sužvejota balsų prezidento kandidatūrai. Puotauja ir draug džiaugiasi su maloniais lenkų gyventojais lankydamas bažnyčias, muziejus, teatrus ir raudonosius dievukus.

"Padariau gerą biznį",

— giriasi anglas ar amerikonas žemę pardavę. Vardan gero

biznio, prekybos svetimom žemėm ar valstybėm, Nikitai buvo prizadėtas taip ilgai lauktas laimikis — įsileidimas bent dešimčiai dienų Amerikon. Nikita atsilygindamas, "Ike"i pasiūlė aplankyti Rusiją.

Viens, du, ir pasipylė šaltojo karo pakasynų džiaugsmi. Galų gale ir Ženevoje buvo prieita prie susitarimo — išsiskirstyti.

Lietuvis ūkininkas sako: "Kot toks liūdnas, it žemę pardavęs?", nes Lietuvos valstybės pagrindai pastatyti ant sveiko dirvožemio, kur persveriamą dauguma gyventojų verčiasi ūkiu, turi sveiką užnugarį, kur visi dienos reikalai apsvarstomi ir taip lengvai nepardavinėjami. Lietuvos išmintingu pavyzdžiu pasekė jos kaimynai, ypač tie, kurie įtarė, kad jų žemėmis ar galvomis prekyba yra prisidėjusi. Nuliūdo, įtartinos Nixon'o viešnagės, kaip ir pasitvirtino, paskandindamos Vakarų Europą baimės ir susirūpinimo bangose. Tik vienas Macmillan's, norėdamas Chamberleno skėtį atželdinti, ramiausiai užsilaiko dar nuo viešnagių Maskvoje, kur jam buvo prizadėta Vidurinių Rytų ramybė. Labiausiai

(Nukelta į 2 pusl.)

VISI Į JUBILĖJINES VAIŠES!

Gen. Teodoro Daukanto 75 m. Jubilėjinės vaišės

įvyks Liet. Salėje, Brasil 835, Avellanedoje, š. m. rugsėjo 12 d. 20 val.

Vaišių metu bus išpildyta MENINĖ PROGRAMA, kurią atliks SPECIALIAI TAI PROGAJ SUDARYTAS VYRŲ CHORAS, vadovaujamas Vyt. Cibavičiaus ir LIETUVIŲ CENTRO JAUNŪJŲ INSTRUMENTALINIS KVARTETAS.

Vermuthą rengia Aušros Vartų Lietuvių Parapija. Įėjimas visiems po 30 pesų, kuriuos iš anksto reikia įsigyti pas Komiteto narius arba Aušros Vartų lietuvių parapijos raštinėje.

Tautos Šventės proga kviečiame visus atsilankyti ir pagerbti Tautai nusipelnusį asmenį — gen. T. Daukantą.

Iškilmingos sudėtinės šv. Mišios už Lietuvą bus rugsėjo 13 d. 10,30 val. Aušros Vartų liet. bažnyčioje.

PAVERGTŲJŲ TAUTŲ SAVAITĖ ĮTEISINTA ĮSTATYMU

Prie jos įgyvendinimo daug prisidėjo lietuviai

(E) Jungt. Amerikos Valst. prezidentas Eisenhoweris liepos 17 d. pasirašė ir paskelbė JAV Atstovų rūmų ir Senato pasiūlytą jungtinę proklamaciją, kuria įstatymiškai skelbiama „Pavergtųjų Tautų Savaitė“. Šiais metais ji prasidėjo liepos 19 d. ir kasmet bus skelbiama vis trečiąją liepos mėnesio savaitę.

Prezidento proklamacija įžanginėje dalyje pabrėžia, kad eilė tautų dėl imperialistinės ir agresyvių sovietinio komunizmo politikos liko pavergtos ir neteko savo nepriklausomybės bei asmens laisvų. Jungtinių Valstijų žmonės, remdami pavergtųjų tautų laisvės ir teisingumo aspiracijas, tad ir skelbia trečiąją liepos mėnesio savaitę (pradedant 1959 metais) „Pavergtųjų Tautų Savaitę“. Ji bus skelbiama kasmet tol, kol nebus grąžinta laisvė ir nepriklausomybė visoms pavergtoms tautoms pasaulyje. Prezidentas savo paskelbime kviečia JAV gyventojus tą savaitę atitinkamai apvaikšioti ir pavergtųjų tautų pastangas paremti.

Tos savaitės paskelbimas yra reikšmingas ir Lietuvos laisvės reikalui ir apskritai pavergtųjų tautų laisvės kovai.

Malonu pažymėti, kad prie jos įgyvendinimo žymiai prisidėjo Amerikos Lietuvos Tarybos darbuotojai ir kiti lietuviai. Jie nekartą lankėsi pas įtakingus JAV vyriausybės pareigūnus, abiejų parlamento rūmų atstovus, abiejų partijų vadus, rašė raštus ir darė visa, kad reikalas gerai pavyktų. Senatorius Douglas, daugumos partijos vadas Mc Cormack ir eilė kitų šiuo reikalu Lietuvai ir kitoms pavergtoms tautoms itin gražiai patarnavo. Pažymėtina, kad senatorius Douglas telegramoje „Naujienu“ redaktorius Dr. P. Grigaičiui t. k. pareiškė: „Mes — amerikiečiai — esame pasirošę panaudoti visas tinkamas priemones padėti Sovietų pavergtoms tautoms išlaisvinti“.

Dėl ko tekstas buvo keičiamas?

Parnykštėje rezolucijoje direktyvoje buvo suminėta visa eilė tautų, kurios liko imperialistinio komunizmo aukomis. Buvo išvardinti šie kraštai: Lenkija, Vengrija, Lietuva, Ukraina, Čekoslovakija, Latvija, Estija, Gudija, Rumunija, Vokietijos sovietinė zona, Bulgarija, Kinija, Armenija, Bulgarija, Azer-

(Atkelta iš 1 pusl.)

ija ir išsigandusi Vakarų Vokietija, nes pirmajai gali prisieiti už bičiulių medų mokėti.

Prancūzija, glostoma Amerikos, kaip „beturtis giminaitis“, jaučiasi apvilta, kad jos nuoširdus įnašas pasaulinės diplomatijos lygsvaroje, be skrupulų yra atstumiamas.

Maskvos spauda džiaugiasi Nikitos laimikiu ir čiulba meilės serenadas. Kitos broliškos respublikos linksmajam Nikitos „kazačky“ irgi pritaria, tik didumu broliškiausia Kinija kažko niurna. Mat, turi rūpesčių su Indijos provincija: Kerala ir Laos „sukilėlių“ rėmimo išpaigojimus. Ir tur būt prisibijo, kad jankiai šaltą karą gražiai užbaigė nepanorėtų Laos sukilėlius šiltuoju sudrausti. Tad Nikita pirm Vašingtono žada skubėti Pekiną, kad gaus iš ten palaiminimą ir nurodymus, kuo jankius sujdominus. O amerikiečiai, kad lankstesnė būtų Nikitos politikos linija, paleido naują žemės satelitą: Explorer VI, kuris per televiziją rodydamas žemės veidą veikia kuo puikiausiai ir yra moderniausias šios rūšies padarinsys. Be to Dr. W. J. Thaler išrado naują radaro priimtuvą, kuris virš 8.000 kilometrų atstumo būdamas, skaičiuoja sovietiškas modernių jų ginklų stotis ir išaiškina jų

beidžanas, Grūzija, Šiaurės Koreja, Albanija, Idel-Uralas, Tibetas, Kazakija, Turkestanas, Šiaurės Vietnamas, ir eilė kitų. (Jungt. rezolucija Nr. 111).

Tačiau kilo abejonės, kad tų visų kraštų išvardijimas gali sudaryti diplomatinį sunkumą, patį prezidentą pastatant į keblią padėtį. Būtų buvę galima daryti jam priekaištą, kad jis oficialiai agituojas už Sovietų Sąjungos suskaldymą.

Pavergtųjų Tautų klausimas pasikalbėjimuose tarp Nixono ir Chruščiovo Maskvoje

(E) Vis daugiau aiškėja, kad „Pavergtųjų Tautų Savaitės“ paskelbimas JAV-se Kremliai buvo labai nemaloni staigmena. Maskva tikėjosi, kad Vakarų ir ypač JAV-ų nusistatymas Rytų Europos kraštų pavergimo klausimu pamažu būsiąs sušvelnėjęs, pripažįstant sovietinį viešpatavimą kaip įsisenėjusį faktą. Amerikos prezidento proklamacija parodė ką kita. Chruščiovas, susitikdamas su atvykusiu liepos 23 d. į Sovietų Sąjungą JAV viceprezidentu Nixonu, neslėpė savo susijaudinimo ir pykčio dėl tos proklamacijos, kuri, šiaip ar taip, nustato JAV politikos gaires ilgesnei ateičiai — „kol visos pavergtosios valstybės pasaulyje bus pasiekusios laisvę ir ne-

Be to, atskirų čia minimų kraštų teisinė padėtis nėra vienoda. Tad rezolucijos tekstas buvo kiek pakeistas, atskirų kraštų joje neminint. Proklamacijos rezolucinė dalis tuo nepasikeitė.

Kai kuriuose komentaruose pabrėžiama, kad toji proklamacija nustato Jungt. Amerikos V-bių politiką pavergtųjų tautų atžvilgiu visam laikui — „kol nebus grąžinta laisvė ir nepriklausomybė visoms pavergtoms tautoms“ — kaip skelbiama prezidento proklamacijoje.

priklausomybę“.

Kaip iš pranešimų apie Nixono susitikimus Maskvoje aiškėja, pavergtųjų tautų reikalas ten jau pirmomis dienomis pakartotinai iškilo, nors apie oficialiuosius (uždarus) pasikalbėjimus tarp Nixono ir Chruščiovo dar nieko neskelbiama.

Vienos „festivalis“ su incidentais

Jis Maskvai nedavė tos naudos, kurios tikėtasi. Dalyvavo žymiai mažiau tautų jaunimo, negu laukta. Komunistiniai tvarkdariai jėga stengėsi trukdyti kontaktus tarp Lietuvos bei kitų Rytų bloko kraštų jaunimo ir Vakarų žmonių (E).

Sovietų kariai Lenkijoje

Sovietų kariuomenės bazės Lenkijoje aptvertos spygliuotomis violomis. Į tas bazes negali įeiti joks Lenkijos pilietis, ir rusai labai retai tepasirodo už savo bazių ribų. Rusų karininkų susituokimas su lenkėmis neleidžiamas, o jei jie iš seniau yra susituokę, leidžiama iškviesti savo šeimas į bazes.

Jei sovietų įgulai reikia pagalbinų darbininkų ir jei apylinkėje yra dar vokiečių, tai jiems teikiama pirmenybė užsidirbti pragyvenimą. Atsižvelgdama į lenkų visuomenės nepalankų nusistatymą „draugiškų“ rusų atžvilgiu, sovietų kariuomenės vadovybė stengiasi pagal galimybę daryti maneversus tik naktimis. Ir sovietų įgulos stipriai yra saugomos, nes jei to nebūtų, lenkų visuomenė imtųsi antirusiškų veiksmų.

Lenkų pabėgėlis į vakarų Berlyną pabrėžė, jog jo tautiečiai kaip tik dėl ateities nepasitiki sovietų įgulomis; įtaria, kad jos ateityje gali būti panaudojamos prieš Lenkijos interesus.

jų įrengimus ir rodo kas jose vyksta.

Ar pasikartos Roosvelto biznis?

Amerikos spaudos bendroji nuomonė išrodo pakenčiamą. Kai kurie senatoriai, kaip Capehart, kuriam lenda atsargumo mintis, kad vėl iš naujo rusai Amerikos neapgautų, rado atgarsį kai kuriuose laikraščiuose, kurie tautėdžio šypsnių Amerikoje nenorėtų išvystyti. Bet ir pats Eisenhower'is, prisibijodamas Roosvelto diktatoriškos garbės puošmenų, prieš Nikitos lipšnios gražbilystės koncertą, atskuba į Europą, kad susidarius sveiko užnugario troškimas ir sužinotų, kiek patys protėviai save įkainuoja.

Nikita tikisi aplankyti Ameriką rugsėjo 15 d., tačiau „Ike“ savo kelionę pas Nikitą atidėlioja tarp 15 spalio ir šių metų galo.

Panamerikos konferencija

Čilės sostinėje Santiago susirenka 21 valstybė saviems reikalams aptarti rugpjūčio 12 d. Vyriausiojo pečkuro diriguojami mėgina tarp Kubos, Venecuelos bei Nikaraguos prieš Hondurasą (dalį atsarginės Lietuvos) šaltąjį karą pakrikštyti. Ką toji amerikonių konferencija nutars ir kaip vystysis — pamatysime sekantį kartą.

A. Lubickas

40 milijonų pabėgėlių

„Pasaulio Pabėgėlių Metai“ prasidėjo birželio 27 d. 45-se valstybėse. Tąja proga visame pasaulyje prisiminta opios pabėgėlių ir tremtinių problemos ir nagrinėjami planai, kaip šiems žmonėms padėti. Oficialiai apskaičiuojama, kad antrojo karo metu ir po jo neteko savo tėvynės apie 40 milijonų žmonių. Imant nuo 1900 metų tokių „išsvietintų“ žmonių priskaitoma net iki 150 milijonų, taigi tokių, kurie savo tėvynę buvo priversti apleisti trumpešiam, ilgesniam ar visam laikui.

(E) Lietuvos įsikūrimui Britų Hondure remti draugija pradėjo leisti savo biuletinį „Dausuva“, kurio išėjo du numeriai, rotatorium spaudinti. Adresas: „Dausuva“, c/o J. Vitėnas, 3865 Halley Terr. S.E., Washington 20, D. C.

(E) Toronte, Kanadoje, birželio 14 d. mirė Lietuvos diplomatas Vytautas Jonas Gyls, 73 metų amžiaus. Buvo gimęs 1886 metais Griškabūdyje. 1907 metais baigė Kauno gimnaziją. 1912 metais Petrapilio teisių fakultetą. Pirmojo karo metu iki 1917 m. dirbo Rusijos vidaus reikalų ministerijoje juriskonsultų skyriuje, 1917-18 m. Suomijos generalinėje gubernatūroje, 1919 metais buvo paskirtas Lietuvos atstovu Suomijai, 1920 metais Estijai. Vėliaus eilė metų dirbo Lietuvos konsularinėje tarnyboje: 1921 m. paskirtas konsulu Karaliaučiuje, 1924 m. konsulu Kopenhagoje, 1927 m. konsulu Rygoje, 1930 m. generaliniu konsulu Londone. 1932 metais perėjo į visai kitas pareigas; kurį laiką buvo Klaipėdos krašto gubernatorium. 1934 metais vėl grįžta į diplomatinę tarnybą ir skiriamas Chargé d'Affaires Briuselyje, 1937 m. įgal. ministriu ir nepaprastu pasiuntiniu Stockholme, 1938 metais toms pačioms pareigoms akredituojamas ir Danijoje bei Norvegijoje. Lietuvą įjungus į Sovietų Sąjungą, švedų anuometiniai vyriausybės pataikaujančios Maskvai, Lietuvos atstovybė Sandinaviijoje buvo likviduota. 1949 m. V. Gyls persikėlė į Kanadą, kur ėjo Lietuvos generalinio konsulo pareigas. Buvo taikaus, sugyvenamo būdo, nemėgo viešo triukšmo. Vėlonis paliks geroje atmintyje visų tų, kurie jį pažino.

Chicagoje dirbo sustabdė laikrodžius

Illinois konstitucija numato, kad valstybės atstovų rūmai ir senatas, psėdžiauvę 6 mėnesius, turi darbą baigti birželio 30 d. Kadangi buvo daug įstatymų dar nenuspreštų, senatas sustabdė savo laikrodį 11 val. 30 min. nakties, o atstovų rūmai — 11 val. 45 min.: ir posėdžiavo per naktį. Posėdžiai buvo našūs, svarstė net 2.699 įneštus įstatymų projektus.

Lenkai ūkininkai labiau mėgsta nuosavus arklius, negu kooperatyvinius traktorius. Arklys yra jo laisvės simbolis, garantuojas jo veikimo laisvę.

Mirė Buenos Aires Arkivyskupas Fermin Lafitte

Rugpjūčio 8 dienos rytą 10 val. arkivysk. F. Lafitte lankydamas Karo Mokyklą Rio Santiago, besiruošdamas pamal-

doms, nuo širdies smūgio staiga mirė.

Arkivyskupas gimė 1888 m. lapkričio 2 d. Prancūzijoje, Tarbes vyskupijoje. Dar jaunas su tėvais atvyko į Buenos Aires, kur baigė vidurinę mokyklą. Aukštuosius mokslus baigė Romoje, gaudamas filosofijos ir teologijos daktaro laipsnius. Kunigu buvo išventintas 1911 m. balandžio 15 d. Romoje. Grįžęs į Argentiją, kapelionavo ir vėliau klebonavo Buenos Aires mieste. 1927 m. liepos 7 d. buvo paskirtas Kordobos vyskupu, o 1934 m. pakeltas į arkivyskupus. Kordoboje sėkmingai darbavosi per 19 metų. 1956 m. buvo paskirtas į Buenos Aires, 1958 m. buvo pakeltas viso karo laivyno Generaliniu Vikaru, o šių metų geg. 27 d., popiežius Jonas XXIII paskyrė vietoje išvykusio Kardinolo Copello Buenos Aires arkivyskupu. Nors neilgai jam teko darbuotis sostinėje, tačiau ir per trumpą laiką jis padarė daug gero. Visa Argentina, ypač Buenos Aires liūdėjo dėl Arkivyskupo mirties. Laidotuvių iškilmės įvyko Bs. Aires katedroje rugpjūčio 11 d. 10 val., dalyvaujant Valstybės prez. Frondizi, daugybei vyskupų ir kitų aukštų svečių.

STOKCHOLME JAU BUVO SUSIDARĖS KOMITETAS MASINĖMS DEMONSTRACIJOMIS UŽ PABALTIJO TAUTŲ LAISVĘ RUOSTI

(E) Didelę staigmeną visur sudarė Chruščiovo paskelbimas, kad jis rugpjūčio mėn. į Skandinavijos kraštus (Švediją, Daniją, Norvegiją) nevyks. Ta prasme liepos 19 d. Kremlius įteikė notas trijų Skandinavijos valstybių atstovams Maskvoje.

Staigus Chruščiovo atsisakymas motyvuojamas tuo, kad Skandinavijoje gausiai pasireiškusios antisovietinės nuotaikos. Kelionė būsimanti įmanoma, kai tos nuotaikos būsiąs palankesnės — už vienų ar kelių metų.

Brazilai neįsileidžia sovietų

Rio de Janeiro. — Į Rio de Janeiro netikėtai ir nelaukti į uostą įsibrovė rusų didelis laivas, kuris buvo sulaukytas ir įgulai neleista išlipti į krantą. Laivo kapitonas aiškino, kad jie pritrūko gėlo vandens ir prašė nors laive plaukiantiems rusų profesoriams bei mokslininkams leisti išlipti ir apžiūrėti miestą. Tačiau tenka pasigėrėti brazilų apdairumu, kad jie tiems rusų „mokslininkams“ nepasitikiėjo ir išlipti neleido. Tik geriamu vandeniu buvo aprūpinti.

Mokslininkas Klaus Fuchs, kuris 1933 metais buvo atbėgęs į Angliją, ieškodamas prieglaudos nuo nacių persekiojimų, 1950 m. buvo nuteistas kalėti 14 metų už tai, kad sovietams išdavė atominės paslaptis. Dabar už gerą elgesį sumažinus bausmę, išleistas iš kalėjimo ir sovietų lėktuvu apleido Angliją.

Anglai, nurašiniui amerikiečių prileidžia, kad Fuchs per 9 metus turėtų būti atsilikęs atominuose moksluose. Tačiau, Klaus'as Rytų Vokietijoje susitikęs savo tėvą, profesorių Emil Fuchs žurnalistas pareiškė, kad jis ir kalėjime domėjosi atomineis mokslais, skaitydavo specialius žurnalus, daug skaitydavo ir mąstydamas, ir dėl to žinąs, kodėl dar su raketa nebuvo pasiektas mėnulis. Vandeningas bombos išradėjas, K. Fuchs pareiškė, kad atvykęs dirbti marksizmo pergalei.

Boris Pasternakas mini poetą Jurgį Baltrušaitį

Žymus rusų rašytojas, Nobelio premijos laureatas ir pagarsėjusio romano „Daktaras Živago“ autorius, Borisas Pasternakas savo sutrumpintoje autobiografijoje rašo, kad 1914 metais vasarą pas Mariją ir Jurgį Baltrušaičius.

Baltrušaičiai, netoli miesto Aleksino prie upės Oka, turėjo nuosavą didelį dvarą, kur kas met vasarodavo su savo sūnumi. Be to Baltrušaičiai kviesdavo pas save vasaroti taip pat daug įvairių asmenų pasižymėjusių meno pasaulyje — o tarp jų būdavo ir žymus rusų rašytojas Pasternakas. Minimą vasarą Pasternakas dėstė kai kuriuos dalykus Baltrušaičių sūnui (kuris šiuo metu yra Sorbonos Universiteto meno istorijos profesorium ir nuolat gyvena Paryžiuje), be to vertė iš vokiečių kalbos Kleisto komediją „Sudaužtas puodas“ tuo metu įsteigtam kamer. teatrui, kurio literat. vadovu buvo poetas Baltrušaitis. Pasternakui vasarojant pas Baltrušaičius, prasidėjo pasaulinis karas.

Kaip jau yra žinoma, Pasternakui priteista Nobelio literatūros premija, bet sovietinė vyriausybė įspėjo jį, kad jeigu vyks į Stokholmą jos atsiimti, tai grįžti į Sov. Sąjungą negalės, o soviet. rašytojų sąjunga priėmė rezoluciją, kurioje pareikalauta atimti jam pilietybę. A.

Šeštasis Tautinis Eucharistinis Kongresas Kordoboje

Šiais metais, nuo spalio 7 iki 11 dienos Kordoboje, bus 6-tasis Tautinis Eucharistinis Kongresas. Suvažinūs iš visos Argentinos maldininkai pareiškė dėkingumą ir pagarbą eucharistiniam Jėzui. Visi gerai prisimena Tarptautinį Kongresą, įvykusi Bs. Aires ir kiek jis turėjo reikšmės religiniam Argentinos gyvenimui. Tikimasi, kad ir šis Kongresas turės nemažesnės reikšmės Argentinos religinio judėjimo atnaujinimui.

Nors bendros ekskursijos į šį Kongresą neorganizuojame, bet būtų labai kilnu, kas gali, nuvykti ir įsijungti į dalyvaujančių Kordobos lietuvių eiles. Kongresui vadovaus Monseñor Dr. Juan A. Taborda.

Kas interesočius minėta istorine data ir norėtų dalyvauti Eucharistiniame Kongrese, nieko nelaukdamas tesikreipia į turizmo kompaniją „TUREX“, H. Yrigoyen 868, Bs. Aires. Ši kompanija organizuoja bendrą ekskursiją, bet reikalinga užsiregistruoti nedelsiant, nes viešbučių Kordoboje vietos labai rybotos.

Marijonų Kongregacijos Jubilėjus

Šiamet, rugpjūčio 29 d. sukanka 50 metų nuo Marijonų Kongregacijos atnaujinimo. Ši sukaktis bus minima per visus metus. Rosario TT. Marijonai šią sukaktį mini rugpjūčio 15 d., o Avellaneda numato turėti iškilmingą minėjimą gruodžio 5 d. Per visus metus kas pirmą šeštadienį Aušros Vartų liet. bažnyčioje 7 val. ryto bus giedotos Mišios į Nekaltą Marijos Prasi-dėjimą, todėl visi kviečiami savo maldomis prisidėti, kad Marijonų Kongregacija augtų nuopelnais ir skaičiumi.

Viso Laisvojo Pasaulio Lietuviams Katalikams

J. A. V. Katalikų hierarchijai pritarus ir užgyrus, šiuos du paskutinius metus pasireiškė labai girtina ALRK Federacijos iniciatyva Šv. Marijos Gimimo ir Lietuvoje visuotinai pamėgtų Šiluvos Atlaidų šventės proga organizuoti lietuvių viešą maldos dieną. Pasirinktas būdas-procesija į kurią nors bažnyčią šventai valandai. J. A. V. lietuvių visuomenė šią iniciatyvą priėmė labai palankiai. Pirmai tokiai procesijai ir šventai valandai Chicago mieste vadovavo nepamiršamas kardinolas S. A. STRITCH. Ta proga jis linkėjo, kad ta šventė, kaip lietuvių maldos diena, taptų visame pasaulyje lietuvių tradicine švente. Šią lietuvių iniciatyvą labai gražiais žodžiais įvertino Boston arkivyskupas kardinolas R. CUSHING. Čia nekartosiu mūsų tautos istorinių įvykių susirūšų su rugsėjo 8 diena. Yra verta palaikyti ir jų atminimą.

Lietuvoje dabar žmonės negali švęsti rugsėjo 8-os, jeigu ta diena nėra sekmadienis. Šiomet Lietuvoje Šv. Marijos Gimimo šventė bus minima rugsėjo 13 d. — sekmadienį po 8-sios. Nėra

abejonės, kad ir šiomet Šiluvoje ir kitur žmonės gausiai susirenks viešai, bendrai maldai.

Laisvame pasaulyje lietuvių patys gali pasirinkti dieną, kur kuri yra tinkamesnė, tačiau šią gražią mintį ir gražią iniciatyvą tesėkime toliau. Ar kam bus patogesnė rugsėjo 7-ji ar kam 13-ji, visame pasaulyje širdimis, mintimis ir malda visi lietuviai susijungkime į vieną kenčiančios, kovojančios, savo ateitimį tikinčios tautos šeimą. Ir šiais metais rugsėjo 8-sios minėjimas visiems lietuviams tegul būna, per Šv. Mariją — mūsų Šiluvos dangišką viešnią, permaldavimo dieną. Tegul būna lietuvių vieningo pasitikėjimo dangaus pagalba diena. Tegul būna visų lietuvių ir Lietuvos ryšio mūsų vieny su kitais ir visų su Šv. Marija diena.

Kur tos šventės proga bažnyčiose yra visuotinių atlaidų privilegija, atsiminkime žuvusius už mūsų tautos ir tėvynės laisvę.

Savaime suprantama, kad visokia iniciatyva šventę organizuojant turi būti vienybėje su vietos kunigais ir jų vadovybėje. + Vysk. V. Brizgys

LIETUVIŲ KREPŠININKŲ LAIMĖJIMAI URUGVAJUJE

Š. Amerikos Lietuvių Krepšinio rinktinės laimėjimai Montevideo mieste buvo gražūs visais atžvilgiais. Liepos 25 ir 26 d. tarptautiniame krepšinio turnyre laimėjo visus susitikimus ir tuo pačiu jiems atiteko mieste savivaldybės ir Lietuvos Ministro skirtos taurės. Techniškos rungtynių pasėkos: su Montevideo lietuvių Vytiš 72:55 ir su montevideičių urugvajiečių rinktinė 80:70. Pažymėtina, kad Urugvajuje krepšinio sportas yra aukštos klasės ir Montevideo rinktinėje žaidė net šeši valstybinės rinktinės, todėl šis lietuvių laimėjimas sportiniuose sluogsnuose sukėlė didelį susidomėjimą, plačius ir labai palankius spaudos komentarus. Visa spauda pabrėžė ypač gerą Jono Valaičio techninį kamuolio valdymą (pavadinama Valaitį geriausiu žaidėju) ir Alg. Varno metimą iš tolo. Žaisdama su urugvajiečiais amerikiečių lietuvių rinktinė parodė pulkų susizaidimą, visą laiką vedama greitai, taip pat urugvajiečius prašoko fiziniams savybūnais.

Bet su sportiniais pergalėmis iš Montevideo svečiai išsivežė ne mažesnius moralinius laimėjimus. Kaip sportininkai buvo drausmingi, džentelmeniški, labai malonūs. Kaikurie dienraščiai tad ir parašė, kad tokiems svečiams geriau pralaimėti, negu prieš menkesnius laimėti. Montevideičiai, esą, iš jų daug ko galėjo pasimokyti. Net ir komunistinis dienraštis pripažino, jog svečių pergalė buvo teisinga...

Kaip lietuviai svečiai padarė irgi geriausią įspūdį. Vietos tautiečiai juos buvo pasikvietę į savo pastoges, į priėmimus Lietuvos Pasirūpinimo, Liel. Kultūros Draugijoje ir parapijos salėje. Svečiai iš šiaurės visuose susitikimuose su savo tautiečiais parodė tikrą lietuvišką nuoširdumą, grėžų išsilavinimą ir gerą nuotaiką. Jų kalbos ir dainos bus atsimintinos.

Mūsų krepšinininkų pagerbimui kokišelis Lietuvos Pasirūpinimo buvo išpūdingas svečių supažindinimas su kolonijos lietuvių atstovais, jaunimu, su Lietuvos draugais urugvajiečiais ir dienraščių atstovais, kurie išnaudojo progą spaudos konferencijai.

Jaukusis važiavimas buvo L. ir A. Grišonų, o taip pat ir Ed. Jaslaus namuose. Kultūros Draugijos patalpose buvo paruoštas "vermutas", kur svečiai dar plačiau susipažino su lietuvių kolonijos jaunimu. Pagrindinis bankietas - pietūs svečių garbei buvo parapijos salėje, dalyvaujant aukštesniems Lietuvos draugams urugvajiečiams ir šimtam lietuvių, vis norėjusių svečius pa-

matyti ir išgirsti. Vaisėms įsisiūbavus visa eilė kalbėtojų, Min. dr. K. Grauzinių pradėdamas, pasakė jautrių kalbų, džiaugdamiesi lietuvių laimėjimais, juos sveikindami ir jiems dėkodami. Iš svečių šiltai ir turiningai pasisakė rinktinės organizatoriai ir vadovai V. Adamkavičius ir P. Petrutis. Publika jiems visiems griausmingai sudainavo Ilgiausių Metų. Iš urugvajiečių pažymėtinos savivaldybės viceprezidento p. Figoli ir žinomo Lietuvos bičiulio Martinez Bersetche gningos kalbos, kuriose jie prisiminė ir pavergtosios Lietuvos padėtį.

Amerikos lietuvių krepšinio rinktinės atstovai vienais atvejais ir visi kartu kitais atliko eilę oficialių vizitų, kaip miesto savivaldybėje, kur įteikė Čikagos burmistro specialų raštą, J.A.V. Ambasadoje, padėjo prie Urugvajaus laisvės kovų didvyrio Artigas gražų vainiką. Montevideo savivaldybės viceprez. Figoli iš savo pusės jiems pagerbti buvo surengęs "krijožiškus" pietus, o J.A.V. atstovas Henry Hoyt savo rezidencijoje didelį amerikonišką "koktailį". Kolonijos lietuviai ir mūsų Pasirūpinimo svečiams padėjo visur kur ir viskuo, tad irgi jaučiasi prie svečių misijos sėkmingumo prisidėję.

Mūsų krepšinininkų iš šiaurės tikslas — laisvųjų lietuvių geros valios sportinis bendravimas su laisvojo pasaulio sportininkais Urugvajuje buvo pasiektas su kaupu, nes jų kelionė ir jų geras pasirodymas sudarė progą gražiai priminti Lietuvos ir lietuvių vardą. Svečiai išskrisdami į Porto Alegre, Braziliją, išsinešė jau šešetą taurių, gerą nuotaiką ir palikdami savo broliams prie La Platos šviesių prisiminimų.

Primena Lietuvos likimą

Nuoširdus Lietuvos bičiulis P.J. Martinez Bersetche, Prieš Komunistinę Kovojančių Tautų Komiteto pirmininkas, per radiją Voz del Aire veddamas antikomunistines valandėles nuolat primena okupuotos Lietuvos likimą.

Amerikos lietuvių krepšinininkams lankantis Urugvajuje, jis padarė pasikalbėjimą su rinktinės vadu V. Adamkavičium apie sportą, bet nepamiršo ir svarbesnių klausimų. Šiame pasikalbėjime ispanų kalba buvo priminta, kad pasauly yra milijonai jaunimo, kurie negali laisvai nei kalbėti, nei išvykti, nei žaisti. Tai tas nelaimingasis jaunimas anoje geležinės uždangos pusėje, sovietų pavergtos Lietuvos, Latvijos, Estijos ir kitų Europos tautų jaunimas, kurį okupantai jeigu kada į laisvąjį pasaulį išveža, tai tik rusų ir Rusių garbei...

Šv. Cecelijos choro vadovas V. Rymavičius švenčia Jubiliejų

Šiais metais, rugpjūčio 26 d., Šv. Cecelijos choro dirigentas Vaclovas Rymavičius švenčia 60 metų amžiaus jubiliejų. Daug nusipelnęs Argentinos lietuvių kolonijai veikėjas ir muzikas yra kilęs iš Panoterių miestelio, Ukmergės apskrityje. Pradinių muzikos mokslų įgijo iš savo tėvo, o vėliau buvo pasiūstas į Veprius, pas vargonininką Luokoševičių, kuris jam davė pagrindą. Kiek pasimokęs Vepriuose, jis išvyko pas garsųjį Kauno Katedros vargonininką, chorvedį ir muzikos mokytoją J. Naujalį. Baigęs vargonininkų mokyklą, 1918 m. grįžta į Panoterius — savo gimtąjį miestelį ir nuo kovo mėn. perima iš savo tėvo vargonininkavimą. Jis perėmė pačiais neramiausiais laikais. Nors buvo paskelbta Lietuva jau nepriklausoma valstybė, bet kovos dėl jos laisvės dar tęsėsi. Nuo šių sunkių laikų, 19 m. jaunuolis dirba savistovų muzikinį darbą ir jį tebetęsia iki šio laiko.

Pirmąjį lietuvių chorą susiorganizavo gimtajame miestelvie,

kuris vadinosi Panoterių kuopos šaulių choru. Mokslus gilino ir toliau. Važinėjo laikas nuo laiko į vargonininkų kursus Kaune, į dainų šventės paruošimo kursus. 1928 m. gegužės 7 d. jis persikelia į Argentiną. Iš pradžių vargonininkauja Cañada Verde, Kordobos provincijoje, 11 mėnesių. Tuo metu konsulas J. Skinkys pakvietė muziką patyrusį Vaclovą Rymavičių organizuoti ir vadovauti chorui prie "Lietuva" d-jos, kurią pats konsulas buvo įkūręs. Taigi Jubilias atvyko į Bs. As. ir, vargonininkaudamas šv. Antano bažnyčioje, pradėjo organizuoti lietuvišką chorą Argentinoje. Tai buvo 1929 metais. Su kun. J. Janilionio atvykimu, Vaclovas Rymavičius prisidėjo ir prie lietuviškų pamaldų jo paruoštomis giesmėmis. 1930 m. balandžio 20 d. jam diriguojant pirmą kartą lietuviai Argentinoje išgirdo Švč. Jėzaus Širdies bažnyčioje galingą lietuvišką giesmę, kuri išspaudė džiaugsmo ašaras ne vienam lietuviui išieviui. Ši diena vadinama choro gimimo data Argentinoje, to

choro, kuris kiek vėliau pasivadinavo šv. Cecelijos chorą.

Bs. Aires mieste Vaclovas Rymavičius toliau studijuoja muziką. Įstoja į Williams muzikos konservatoriją, pagilinti muzikos dirigavimo ir kompozicijos studijas. Pas prof. Alfredo Rodriguez Castro jis baigia piano, harmonijos ir kompozicijos studijas ir gauna minėtų dalykų diplomą. Yra sukomponeavęs daug dalykų, tarp kurių pažymėtini: Malda, Vasario 16 diena, Tėvynės ilgesys, Teskamba mūsų daina, Ei, broliai!, Lietuvi ar girdi?, Oi skriskit, skriskit, Kad aš galėčiau, Mūsų žemė ir kt.

Džiaugiamės, kad Vaclovas Rymavičius nenuilstamai dirba mūsų kolonijai ir Katalikų Bažnyčiai, nes jo vadovaujamas šv. Cecelijos choras ne tik dainuoja lietuviškas dainas, bet taip pat gieda ir Aušros Vartų lietuvių bažnyčioje. Linkime Jam ilgai dar giedoti Argentinos padangėj, pakol Aukščiausias pasišauks pas save atlyginti už nuveiktus darbus.

Jubilias Vaclovas Rymavičius diriguoja šv. Cecelijos chorą

SPORTAS OKUPUOTOJE LIETUVOJE

Vilniuje įvyko steigiamoji Lietuvos futbolo federacijos konferencija. Federacijos pirmininku išrinktas Jonas Uloza, buvęs jau vieną kartą pirmininku, taip vadinamo, Fizinio auklėjimo ir sporto k-to prie LTSR Ministrų Tarybos. Nepriklausomoje Lietuvoje buvę sportininkai jį prisimena kaip buv. L.T.L.S-gos narį ir vidutinio lygio šachmatininką, be to buvo ir futbolininkų žemesnioje klasėje. Atsak. sekretorium išrinktas St. Paberžis, buvęs prieš karą Klaipėdos K.S.S. ir valstybinės rinktinės žaidėjas. Po karo jis pakviestas valstybinės rinktinės trenerio pareigoms eiti. Urzdijimo nariais parinkti: ats. Kąpitanas Jaruševičius, ats. majoras Saunoris ir kiti.

Tėvynės Jaunimo Atstovai

Per pagerbtųjų banketą parapijos salėje Lietuvos Ministras dr. K. Grauzinis savo ilgasnėje kalboje (ji buvo išversta ir ispaniškai), svečiams iš šiaurės taip kitko pasakė: "Mes džiaugiamės, nes mums primenate tikrąją — šiandieną mums, deja, nepasiekiamą — mūsų Tėvynę Lietuvą, primenate žavingą Lietuvos jaunimą, kuris kadaise buvo laimėjęs Europos krepšinio pirmenybes. Primenate ir tą narsųjį Lietuvos jaunimą, kuris pokario metais su tokiu pasiaukojimu ir taip ilgai Lietuvos giriose tęsė nelygią kovą prieš Lietuvos pavergėjus už tėvynės laisvę. Jūs taip pat esate garbingi atstovai daugelio lietuvių antrosios tėvynės — Jungt. Amerikos Valstybių, kur žymi dalis mūsų tautos rado sau prieglaudą, kur sukūrė sau laisvą ir laimingą gyvenimą."

Vietoj religijos siūloma triušius auginti

Doc. M. Ragevičius (Vilniaus universiteto vitos komiteto pirmininkas) "Tarybinio Mokytojo" skiltyse rašo:

"Reikalinga, kad aukštoji mokykla išleistų ne tik gerą savo srities žinovą, bet ir komunistiškai susipratusį žmogų, kuriam teks ne tik atlikti savo specialybės darbą, kiek auklėti kitus komunistine dvasia. Komunistinio auklėjimo klausimas šiandieną yra vienas svarbiausių, vienas centrinių klausimų, tiek mokyklų, tiek ir visuomeninių organizacijų, ypač profsąjunginių..."

Mes neturime užmiršti, kad greita socialistinių valstybių stovyklos dar egzistuoja ir kapitalistinės valstybės su savo buržuazine ideologija...

Religinis gyvenimas ir jo skelbiamos moralinės normos yra didelis jaunimo priešas, ir mums kuriantis daugelio kartų išsvajotą komunistinę visuomenę, nepriimtinos, ir prieš jas reikia aktyviai kovoti. Kova! septinmečio įvykdymul turi būti įjungtos visos galimos priemonės, jų tarpe ir triušiu auginimas... Dirbti gamybinį darbą, dalyvauti išplėstinėje komunistinio stovyboje — tai patriotiška, šaunu! Tai kasdien po pamokų ar pertraukų metu vienos mokyklos pionieriai apsilanko triušių ūkyje. Darbo čia yra pakankamai, nes paskutiniu metu triušių skaičius žymiai padidėjo — pasiekė 50, o ūkį numatoma ir toliau plėsti." Baigia straipsnį laikraštis nužymėjęs priešus ir kovos priemones juos nugalėti.

Šie pergyvenimų išvarginti žmonės reikalingi ramybės ir poilsio. A.

MOKSLAS - MENAS - LITERATURA

Dr. J. MAČERNIS

MODERNIŠKIEJI DON KICHOTAI

(Ištrauka iš mano parašytos knygos „Reliatyvizmai ar pozityvi tiesa“)

Mūsų laikais daug kalbama apie įvairias krizes. Be abejo, svarbiausioji iš jų yra paties žmogaus krizė. Koki daugybė žmonių šiais laikais prarado dvasinę lygsvarą, prarado vairą savo gyvenime! Milijonai žmonių gyvena intelektualinėje migloje, kurią sukėlė žinomieji dabarties pranašai — reliatyvistai ir egzistencialistai. Viena ir kita iš šitų srovių gimė tuo būdu, kad žmogus savo žvilgsnį, kuris anksčiau buvo nukreiptas į aukštybes, nuleido žemyn, atsikreipė į tai kas randasi čia pat po jo kojomis; atsigrėžė į tai, kas mechaniška ar biologiška. Ką pasakytume apie laivo kapitoną, kuris jūroje įieškotų kelio, žiūrėdamas ne į dangaus žvaigždes, bet į savo laivo denį? O juk kaip tik tokiu būdu elgiasi egzistencialistai, ir todėl netenka stebėtis, kad jie pameta gyvenimo kelią, nustoja matyti to gyvenimo nepasibaigiančią vertę, ima manyti, kad gyvenimas yra „absurdas“ (Sartre) ir tinka tik žaidimui.

Palinkimas į žaidimą pasireiškia visada, bet niekada dar nėra buvęs taip perdėtas, kaip mūsų dienomis. Rimtesnėji žmonės griebiasi žaidimų, kurie kiek patenkina ir jų inteligenciją bei estetinį jausmą, pav., sachmatai, teatro vaidinimai, fantazijos žaidimas apysakose, ir t. p. Net ir rimtieji matematikai kartais nori papramogauti loginiu žaidimu su matematikos formulėmis. Jeigu šitos įvairios žaidimų formos nesudarytų daugiau žalos, kaip tik būt sugaištas laikas, galėtume nekreipti į tai dėmesio. Tačiau yra didelė nelaimė, kad daugelis iš tų pramogų pagimdo didelę socialinę žalą. Pavyzdžiui, kriminalinių apysakų rašytojo fantazijos žaidimas paskatina daugelį jaunuolių prie užpuolimų, plėšimų, užmušimų ir kitų nusikaltimų. Kas galėtų įvertinti tą milijonų žmonių nuodėmių svorį, kurs apsunkino kino žvaigždžių sąžinę?

Šitos rūšies žaidimų žalą gali pastebėti kiekvienas. Tuo tarpu gi atrodytų, jog yra visiškai nekaltas matematiko žaidimas su savo formulėmis. Tačiau šitas atrodymas yra labai klaidingas, kaip tai įrodomas knygoje.

Viduramžiais romanų rašytojų vaizduotė žaidė riterių kovingumo aistra ir M. Cervantes savo garsiaame veikalė „Don Kichotas“ turėjo parodyti žalą kurią padaro tokie rašytojai sukvaillindami žmones.

Mūsų amžiuje esame gartos mokslų ir technikos aistros įtakoje. Todėl fantazijos žaidėjai dabar patiekia mums veikalus, įvilktus į matematines formules. Šitas nevaldomos fantazijos gaminių patiekimas matematinių formulių skraistėje yra ypa-

tingai pavojingas, nes žmonės mano, kad viskas kas turi matematikos antspaudą, yra neužginčijama tiesa. Tokios fantazijos sugestyvi galia labai padidėja, jeigu ji yra nesuprantama, paslaptinga, revoliucinė. Ir kaip tik su tokiomis savybėmis Einsteinas patiekia savo keistus būdus atlikti tam tikrus skaičiavimus.

Knygos puslapiuose išdėstoma, kokius neprotingus dalykus skelbia reliatyvistai mūsų jaunimui. Jaunimas pripranta žaisti lengvapėdiškai prieštaraujančiomis mintimis, ir tai vyksta kaip tik „tikslųjų mokslų“ fakultetuose. Einsteino teorija paverčia mokslą reliatyviu dalyku, stokojančiu tikslumo. Jau visą pusę šimto metų šita teorija rausiasi po žmogiškojo tikrumo fundamentais. Daugeliui žmonių patinka gyventi intelektualėje migloje, kurioje visa yra neryšku, minkšta, reliatyvu. Todėl šitie žmonės garbina Einsteina, kaip savo pranašą Nr. 1.

Kaip Einsteinas žaisdamas matematinėmis formulėmis stengiasi sugriauti mūsų pasaulėvaizdį ir draug su tuo mūsų pasaulėžiūrą, taip Heideggeris žaisdamas žodžiais siekia to paties. Yra neužginčijamas santykis egzistencializmo su minties krize, iššaukta reliatyvistiniu žaidimu. Jeigu Einsteinas gali pretenduoti revoliucionuoti fiziką, kodėl koksai Heideggeris negalėtų pamėginti revoliucionuoti filosofiją? Ir jis imasi įvykinti šią revoliuciją, kreipdamas masių mintį ne į tikrąją Būtį ir į pozityvius gyvenimo momentus, bet į nebūtį ir į negatyvius gyvenimo momentus. Heideggeriui žmogaus egzistencija yra grynas laikiniškumas, kurs kažkaip iškyla iš nebūties ir po truputiuko laiko vėl nugrimzta į ją. Šitoje greit prabėgančioje būtyje jis mato tik negatyvius elementus kaip ribotumą, baime, palinkimą į nebūtį. Jis nemato pozityvių momentų, kaip tai yra mūsų siekimas amžinybės, siekimas amžinųjų tiesų, gėrio, grožio ir šventumo vertybių. Savo „Einführung in die Metaphysik“ jis nepavargsta vis iš naujo kartodamas klausimą: „Kodėl iš viso esama būties vietoje nieko?“ Šios tvartiniai neįveikiamos paslapties akivaizdoje teatralinis jo mėtymasi yra ne daugiau protingas, kaip eventualios pastangos banguinio pakilti iš vandenyno į stratosferą.

Heideggerio spoksojimas į kasdieninės egzistencijos formas ir žaidimas žodžiais veda į brutalų nihilizmą.

Reliatyvumo teorijos dėka šis grynas laikinas buvimas pasidarė labai „laisvas“ — tiesa, moralė, grožis ir net religija — viskas pagal jų nuomonę yra „reliatyvu“. Savo bendrojoje reliatyvumo teorijoje Einsteinas turėjo griebtis lankščių, tekančių koordinacijų, ir dalinai

dėka jo itakai daugelio dabartinių žmonių dvasinis skeletas pasidarė irgi labai lankstus: daugelis dabartinių žmonių nebeparodo vyriško pasipriešinimo netiesai, nedorai, atkritimui ir pagonybę ir į grynai biologinį gyvenimą.

Naturalus yra dalykas, kad įvairiu kraštų jaunimas, kurs išsivysto šių „pranašų“ įtakoje, ima manyti, jog nesama nei tikros tiesos, nei amžinų vertybių. Jie gyvena kažkokiam išsvajotame pasauly, kurį sukūrė mintieji „pranašai“, lygiai kaip kad Don Kichotas gyveno rite riškųjų romanų sukurtame fantazijos pasauly. Tačiau Cervantes herojus buvo pranašesnis už mūsų laikų Don Kichotus, nes labiau yra atleistina iš tolo neatskirti vėjo malūnų nuo karžygių, negu kad sumaišyti laiką su erdve, ar gėrį su blogiu.

Lietuviškas jaunimas gyvena dabar pasisklaidęs po visus pasaulio kraštus ir todėl yra visų nelemųjų „pranašų“ įtakoje. Reikalinga duoti jam ir rankas veikalą, kuriame parodomos klaidos. Liaudies masės yra linkusios sukurti sau stabus, ir B. Russel mano, kad mūsų amžius bus vadinamas Einsteino amžiumi. Reikia prieti prie to siūlomojo stabo arčiau ir pažiūrėti, ar tik ne iš molio jis padarytas.

Padėkime Lietuvių

Bibliografinė Tarnyba

Lietuvių Bibliografinė Tarnyba buvo bibliografo A. Ružancovo ir inž. S. Šimkaus įsteigta 1945 m. LET, talkininkaujant prof. Vaelovni Biržiskai, C. Grincevičiui, prof. Z. Ivinskui, P. Jacikevičiui, V. Lišauskui, B. Kvikiui ir N. Ružancovienei, suregistruo per 14 paskutiniųjų tremties metų daugiau kaip 2500 knygų ir brošiūrų, Lietuvių išpausdintų tremtyje ir išelviijoje. Laidinių sąrašas buvo paskelbtas KNYGŲ LENTYNOJE, kurią leido LET, vėliau Vlikas, paskui JAV LB Kultūros Fondas, o dabar Čikagos Lietuvių Literatūros Draugija. KNYGŲ LENTYNA yra taip pat suregistruvusi per 50.000 svarbesnių periodikos straipsnių.

Šiuo metu LET turi daug sunkumų darbą tęsti reikalingu platumu dėl lėšų stokos. Norėtume todėl atkreipti knygų, žurnalų ir laikraščių leidėjų dėmesį į LET darbo svarbumą lietuvių kultūrai ir prašyti siuntinėti jai savo leidinius, bet kuria kalba spausdinamus, bet kurie lietuvių Lietuvos ar lietuvių tautos ir kultūros reikalus. Tie leidiniai reikalingi įtraukti į bibliografines žinias. Šiuo pat yra prašomi ir visi lietuvių mokslininkai, kurie planuoja leisti savo darbus svetimomis kalbomis, o taip pat organizacijos siuntinėti savo veikalus, statutus, apyskaitas, programas ir kt. LET. Ji visa suregistruos ir perduos Pasaulio Lietuvių Archyviui Chicago pasaugoti. LET adresas: Lithuanian Bibliographical Service, 1132 Walnut St., Doneville, Ill.

VLIK Prezidiumas

NAUJAS SPECIALUS ŽURNALAS KOVAI PRIES RELIGIJĄ

„Išilnius radijas liepos 18 d. pranešė, kad nuo rugsėjo mėn. (Maskvoje) pradės eiti naujas ateistinis žurnalas rusų kalba. Žurnale bus straipsnių iš įvairių mokslo sričių ir specialiomis ateistinėmis temomis. Žurnalas kritikuosias pravoslavų, katalikų, protestantų, islamo ir budizmo „antimokslinę, tamsią esmę“, demaskuodamas tų religijų kai kuriuos pasireiškimus. Žurnalas skiriamas ateistiniams agitatoriams ir pagandininkams, lektoriams mokytojams.

ŽMOGUS

Apie žmogų galima visiškai maža pasakyti, gal tik pabrėžiant, kad jis yra tobuliausias šios žemės sutvėrimas ir apie jį galima begaliniai daug kalbėti, daug rašyti, prirašant ištisus toms knygų, paruošiant daugybę studijų, bet — vistiek — tai nėra dėkingas arba lengvas darbas. Žmogų, jo tikslus ir jo misiją šioje žemėje — apibudinti yra begaliniai sunku.

Visi šioje žemėje — sutverti pagal Dievo paveikslą, visiems yra vienodos pareigos — būti žmonėmis, garbinti Aukščiausiąjį ir stengtis laimėti sielos išganymą. Deja, šią kilnią misiją daugelis žmonių supranta skirtingai; todėl jie ir elgiasi nevienodai.

Vienok, čia pat pabrėžtina, jeigu žmogus savo žemiškoj kelionėj elgiasi visada ir visur žmoniškai — jis, tuo pačiu, užsitarnauja pagarbos ir pas žmones, ir pas Dievą. Vadinasi, žmogaus žmoniškas elgesys-patinka ir žmonėms, ir Aukščiausiam Tvėrėjui — Dievui.

Mūsų Tautos garbingas žmogus, mūsų Tautinio Himno autorius, Dr. Vincas Kudirka, šitaip mus mokė anuomet ir tebemo dabar savojo eilėraščio posme:

„Gyvenimo knygą skaityk laps į lapą, Nestodams, kad kartais, į tinginius [klivus, Tu nesuplytum ir neitum į kapą Be likusio ženklų, kad žmogumi bū- [ves.“

Taigi, šis asmuo, nors pats, kaip sakome, „kairus“ buvęs, siulė žmonėms, be abejonės, pirmoj eilėj savo tautiečiams, lietuviams „nenueiti į kapą be likusio ženklų, kad jie žmonėmis būvė“. Žmogui — žmogumi būti, pasakytume, yra tarytum jo pareiga žmonėms ir visai žmoniškai. Tačiau, vienkart, kaip jau anksčiau buvo pasakyta, žmogaus žmoniškas elgesys patinka ir Aukščiausiam Dievui.

Gi Bismarkas — jau kiek kitaip į žmogaus gyvenimą pažiūrėjo, tardamas: „Nesuprantu, kaip gali gyvenimą pakeisti tas žmogus, kurs apie save dažnai mąsto, o apie Dievą nieko nežino ar nenori žinoti“. Vadinasi, šis asmuo — pirmoj eilėj pakėlė akis aukščiau — į Dievą. Tačiau — bendrai reikalą susumavus — reikia pabrėžti, kad žmogaus gyvenimas labai tarpriai rišasi su dviem didelėmis pareigomis, skirtomis Dievui ir žmogui, kaip Dievo žodyje pasakauta, savo artimui.

Žmogaus gyvenimas žemėje, tiesa, nėra lengvas. Jis pilnas kančios, lūkesčių ir rūpesčių. Ir tai, deja, nepareinamai nuo to — žmogus turtingas, ar beturtis. Ir turtingieji dažniausia nesijaučia laimingi. Ne veltui rašytojas M. Katiliškis kažkuriam savo kūrinyje yra pabrėžęs: „Ne metais matuojamas amžius, bet rūpesčių dienomis“.

Br. Zumeris savo veikalo „Gyvenimo kelis“ tekstui motto parinko šitokių labai teisingus žodžius ir mintis: „Gyvenimas yra tiltas. Praeivi, eik juo, bet nestatyk ant jo sau buveinės“.

Tai žodžiai, pabrėžią šio pasaulio ir žmogaus gyvenimo laikinumą, atkreipią žmogaus žvilgsnį į aukštį, toli, į pomirtinį amžinąjį gyvenimą.

Dėja, šio meto žmogus, ypač Šiaurės Amerikos žmogus, nūdien perdaug sumatearialistėjo. Jis pasidarė, tarytum „Good time“ ir pinigų vergas. Jis emė skaičiuoti ir paties žmogaus vertę pagal tą sumą, kokią pastarasis turi Banke. Kartą, teko matyti per televiziją vaidinimą, kur isimylėjęs bernaitis bėrė mergaitei panegirikas kokia tu graži, kokia žavi... Tavo plaukai, tavo akys, tavo lūpos—viskas, o viskas taip brangūs, tai... tikras pinigas...

Ir ką pasakysite, ar tai ne amerikoniška, ne kanadiška? Manau, to niekas negalėtų nuginčyti. Vadinasi, viskas matuojama pinigų mastu...

Troškimas turėti geresnes gyvenimo sąlygas, kiek daugiau turto, daugiau pinigų, savaime, nėra blogi dalykai, vienok jie negali pasidaryti žmogui tam tikrais stabais, savos rūšies dievaičiais, nes žmogus, bemindamas laikinąjį šios žemės vieškelį anaipol, nevien tik tam gyvena.

Jau minėtasis Br. Zumeris, tame pačiame veikalė, apie žmogaus gyvenimą šitaip (ir labai teisingai) samprotauja: „Žmogaus gyvenimas eina banguojančia jūra. Kas nori nugalėti tos jūros bangas — perkrauna save nepakeliamu darbu; kas nori nuo bangų pabėgti — būna jų užliejamas; kas nori plaukti prieš bangas, tą bangos percta per savo putotą keterą, ir kiekvienas nueina savo keliu“

Kaip matome, tai vis žmogaus pasirinkimo keliai šioje žemėje. Nevienodai juos žmonės renkasi, nevienodai jie ir pražygiuoja šio laikinojo gyvenimo vieškeliu...

Mūsų garsus poetas, Putinas, savo eilėraštyje įbrėžė šitokią gyvenimo laikinumo pažymėjimą:

„Trumpo gyvenimo didi menkysta. Kaip tu plati ir galinga esi. Tavo šešėliuos gyvastys vysta. Merkiasi žvaigždės ir saulė šviesi“.

Tai posmas — labai būdingas, galima sakyti, šios žemės karaliui — žmogui. Nes tikrai — jo trumpo gyvenimo didi menkysta, visdėlto, plati ir galinga yra. Žmogus šioje žemėje, būdamas žmogumi ir neužmiršdamas Dievo—gali palikti šioje laikinyje įmintus gana ryškius pėdsakus, o, tuo pačiu, gali užsitarnauti ir pas Aukščiausiąjį amžinąjį atpildą. Bet... gali būti ir priešingai...

Neveltui generolas MacArthur kažkada šitaip meldėsis:

„Viespatie, išaugink man sūnų, kuris būtų pakankamai stiprus žinoti, kad jis silpnas, — kuris būtų pakankamai pasiryžęs susitelkti, kad jis baimėje, — kurs būtų nepalenkiamai tvirtas garbingame pralaimėjime ir kuris būtų nuolankus ir kilnus pergulėje“. Vadinasi, generolas norėjo, kad Viešpats išaugintų jo sūnų — kuo? — Žmogumi ir tikrai žmogumi. P. Alšėnas, Kanada

Sekmadienio Dieniniai

MARIJA I DANGŲ PAIMTA

Lietuvoje Marijos Dangun Ėmimo šventė vadinama Žolinėmis. Šiuo laiku baigiasi Lietuvoje visi vasaros darbai: javai nupjauti ir suvežti. Žmonės, dėkodami už visas suteiktas gėrybes, eina į bažnyčią, leidžia pašventinti įvairias žoles ir gėles.

Žolių šventinimas Marijos Dangun Paėmimo dienoje yra surištas su senu padavimu, pagal kurį Marijai mirus, nebuvo rastas jos kūnas, bet tik pilnas karstas kvepiančių gelių, dėlto apaštalai ir pirmieji krikščionys tikėjo, jog Marija su kūnu ir siela buvo paimta į dangų.

Ką žmonės per ištusis šimtmečius tikėjo, tą Kat. Bažnyčia popiečiaus Pijaus XII-jo lūpomis iškilmingai paskelbė kaip dogmą, tai yra kaip tikėjimo tiesą, kad Marija su kūnu ir siela yra paimta į dangų. Šią tiesą privalo visi tikintieji priimti kaip ir kitas tikėjimo tiesas.

Kat. Bažnyčia amžių bėgyje yra paskelbusi įvairių dogmų, kaip pavyzdžiui, kad Dievas yra vienas, bet trijuose asmenyse, kad Kristus yra tikras Dievas ir tikras žmogus, kad Marija yra tikra Kristaus Motina, kad ji yra nekaltai pradėta.

Marijos Dangun Paėmimo dogma yra paimta iš Bažnyčios tradicijos ir pagrįsta bei atremta kitomis Marijos dogmomis: jos Dieviška Motinyste, jos Nekaltu Prasidėjimu.

Iš katekizmo žinome kitą Dievo apreikštą tiesą jog pirmieji tėvai, jei jie būtų nenusidėję, būtų be mirties perėję į amžiną laimę. Tačiau per pirmųjų tėvų nuodėmę atėjo mirtis, kuri perėjo kaip bausmė ant visų žmonių kartu su gimtąja nuodėme.

Marija, kuri buvo pradėta be gimtosios nuodėmės dėmės, turėjo padėti Dievui atstatyti sugriautą tvarką, turėjo padėti išgelbėti žmoniją iš nuodėmės vergijos. Ką pirmoji Jieva per išdidumą prarado, tą antroji Jieva — Marija per paklusnumą atstatė, ji davė pasauliui Atpirkėją.

Kristus atėjo į šį pasaulį sau motina pasirinkdamas Mergelę Marija, kurią jis iš anksto apsaugojo nuo gimtosios nuodėmės, kartu ją apsaugodamas ir nuo nuodėmės bausmės — mirties ir supuvimo. Tai, pritiko (kaip mokina mus Bažnyčia), kad tas kūnas, kuris buvo nepaliestas jokios nuodėmės, turėjo būti garbingai paimtas iš šios žemės ir perkeltas į amžiną garbę.

Be to Marijos, kaip Dievo Motinos, garbė reikalauja, kad ji būtų iš visų žemės vaikų iškirta netik ypatingu prasidėjimu, bet ir nuostabiu gyvenimo užbaigimu, garbingu perkėlimu pas savo sūnų, kuris nugalėjęs mirties ir pragaro vartus, sėdosi Dievo Tėvo dešinėje.

Marija, kuri kartu su Kristu-

mi šioje žemėje gyveno ir kartu su juo dalyvavo kančioje bei atpirkimo darbe, pritiko, kad kartu dalyvautų su juo ir amžinoje garbėje. Kristus atsilygino savo ištikimam Motinai, pasiūdamas pas save ir padarydamas ją dangaus ir žemės Karaliene.

Protestantai ir kiti sektantai labai jaudinasi ir piktinasi dėl šios naujos dogmos paskelbimo, prikaišiodami Kat. Bažnyčią, kad ji kelianti Mariją tvartinę ir žmogų į Dievo sostą. Kat. Bažnyčia visai nestato Marijos Die-

vo vietoje, bet mokina, kad Marija, kaip ir kiti tvartiniai, yra Dievo rankų nuostabus padaras, kuris, pagal Dievo planą turėjo būti Dievo rankose išganyto veiksmingas įrankis.

Kat. Bažnyčia Marijos negarbina, bet iš kitos pusės jai teikia ypatingą pagarbą, aukštesnę už visus šventuosius, nes ji paties Dievo buvo iš visų žmonių išskirta ir pastatyta kaip Kristaus Motina, jo bendrininke išganyto darbe.

Bažnyčios priešai, kurie neigia netik Marijos bet ir šventųjų kultą — gerbimą, norėtų, kad katalikai liktų be jokių šventųjų, kad lengviau galėtų pateisinti savo klaidas ir apsideidimus. Tačiau praktiškame gyvenime ir jie patys gerbia savo didvyrius, ieško užtarymo pas galingesnius ir išmintingesnius, tuomi pripažindami tarpininkų reikalingumą, tik to nenori pripažinti katalikams.

Visai teisėtai galime kaip katalikai didžiūotis, kad mes turime galingų užtarėjų pas Dievą, kad turime švento gyvenimo žiburį, klaidžioje nuodėmių naktėje, kad turime tą Gailestingumo Motiną — Mariją, Dangaus ir žemės Karaliene, kuriai mūsų visų vargai ir rūpesčiai yra žinomi, kuri ateina mums į pagalbą kovoti su mūsų kūno ir sielos priešais.

Naujos dogmos paskelbimas kaip tik buvo labai naudingas

ir reikalingas mūsų sumaterialėjusiam amžiui, kad primintų pagrindines tikėjimo tiesas. Marijos Paėmimo dogma primena mums šias tiesas:

1. Žmogus yra Dievo rankų tvarinys, o ne kažkokių nežinomų jėgų žaislas. Žmogaus tikslas yra amžina garbė, nes jis turi nemirtingą sielą.

2. Į amžiną laimę yra skirta netik žmogaus siela, bet ir jo kūnas. Todėl visi kūno apsimarinimai turi gilią prasmę, ypač saugojimas savo kūno nuo kūniškų nuodėmių.

3. Žmogus nėra vien mažas grūdelis bespalvėje masėje, bet kiekvienas žmogus yra asmuo laisva valia ir protu, kurio jis apsprendžia savo veiksmus ir už kuriuos jis pats prieš Dievą atsako.

4. Žmogaus kūnas, tiesa, turi po mirties subyrėti atgal į dulkes, tačiau jis vėl bus viena kartą garbingai iš dulkių prikeltas,

Švento Jono Vianney kelias į kunigystę

Prieš šimtą metų pasimirė vargingas provincijos kunigas, kuris išliko istorijoje žinomas kaip Arso Klebonas. Bažnyčia jį paskelbė šventuoju ir visų klebonų globėju. Praėjus šimtmečiui, įdomu prisiminti šią ypatingą asmenybę, pažvelgti į jos dvasios veidą. Jame galima rasti daug ką bendro su šv. Kūdikielio Jėzuso Teresėle, nes abu "žmogiškoms akimis žvelgiant sunkiai pateisina tą milžinišką įtaką, kurią daro mūsų laikams. Bet dangaus ir žemės Viešpats, kuris paslepia nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiskia mažutėliams (pal. Mt. 11, 25), numeta nuo sosto galiūnus ir išaugština žemuosius (Ik. 1, 52), padarė ir iš šių dviejų kuklių sielų žėrinčius švyturius. Gi Bažnyčia vienam pavedė globoti visas misijas ir misionierius, kurie jai užkariauja naujus dvasinio derliaus plotus, o kitą globėjų klebonų, kurie rūpinasi jau užkariautą plotų išlaikymu.

Šiame pirmame straipsnyje teks pasitenkinti Jono Vianney keliu į kunigystę, kuris, kaip ir jo tolimesnis gyvenimas, turi savo ypatingą atspalvį.

Gimė jis 1786 m. Dardilly kaime, pietryčių Prancūzijoje. Po trejų metų iškilo didžioji prancūzų revoliucija. Teroro metais siautėjo kunigų persekiojimas, bažnyčių uždarinėjimas. Nekartą mažąjį Jonuką pamaldai mama nusivedavo išklausti šv. Mišių kur nors kloune ar pašūrė, kurias atnašaudavo besislapstas kunigas. Panašiose sąlygose jam teko atlikti savo pirmąją išpažintį ir priimti pirmąją šv. Komuniją. "Po Dievo esu labiausiai skolingas savo motinai", sakys vėliau Arso Klebonas, pridėdamas: "dorybė lengvai persimeta iš motinos į vaikų širdis, nes jie mielai daro tai, ką mato kitus darant". Gi apie savo jaunystės metus jis taip išsireikš: "Kai buvau jaunas, nepažinau blogio, jį pažinau tik klausykloje, iš nusidėjėliu.

Pagaliau praslinko baisūs teroro metai, ir bažnyčios pamažu atsidarė, bet žmonės nuo jų jau gerokai atrato. Tai skaudina pamaldaus jaunikaitio širdį, kurioj pamažu bręsta kunigiškas pašaukimas. Vedamas troškimo gelbėti sielas, įsiprašo pas kaimyninės parapijos kleboną kun. Balley, kuris ruošia kandidatus seminarijai. Prasidėda sunkūs studijų metai. Lotynų kalba, be kurios neįmanoma pasiekti kunigystę, sunkiai lenda į šią kietą kaimiečio galvą. Kamuojamas abejonių apie pašaukimą ir išsiruošia maldingon kelionėn prie šv. Pranciškaus Regio kapo jieškodamas šviesos. Grįžta įsitikinęs savo pašaukimo tikrumu, nors sunkumai moksle visiškai neprapuola. Lyg to būtų negana, jo laukia dar ir kitas bandymas. Napoleoni paėmus valdžią reikia kariuvių karams vesti. Gauna šaukimą ir Jonas Vianney. Silpnos sveikatos jaunikaitis suserga ir patalpinamas karo ligoninėj. Truputį susveikusį, bet dar karščio krečiamą

jį išsiučia prisivyti kareivių kolonai, žygiuojančiai į Ispanijos karą. Besilinsit pakelėj jį suranda kitas panašus keleivis ir pasiūlo tinkamesnę poilsiui vietą. Beeinant kartu paaiškėja, kad tai dezertyras iš kariuomenės. Nerasdamas geresnės išeities iš susipainiojusios padėties, ligonis priima jo pasiūlymą mesti kariuomenę ir pasilikti viename nuošaliame kalnų kaimely. Čia jis gerų žmonių padedamas sutanda šeima, kuriai padeda dirbti ūkio darbus, pamokina vaikus ir slapstosi nuo kariuomenės. Maždaug po metų Napoleonas paskelbia amnestiją, ir Jonas Vianney gali grįžti namo. Nieko nelaukęs vėl kimba į mokslą. Šiaip taip užbaigia mažąją seminariją ir stoja į didžiąją. Bet čia vėl seni sunkumai: viskas dėstoma lotynų kalba, kurios jis menkai teišmano. Po šešių mėnesių pašalinamas iš seminarijos, nes vadovybė neturi vilkties, kad jis kada nors pasieks reikiamo mokslo. Šis netikėtas smūgis jį baisiai sukrečia. Bijosi, kad karštas troškimas darbuotis dėl sielų išganymo niekad neišsipildys. Tačiau jo atkaklus globėjas kun. Balley nenuleidžia rankų. Jis jį priima pas save, ir mokslas tęsiasi privačiai. Po trijų mėnesių nuolatinių darbų ir malda jis tiek pažengia, kad vėl priimamas seminarijon. Artėjant šventinimams generalinis vyskupijos vikaras teiraujasi:

- Ar jis moka kiek teologijos?
- Truputį, bet jis menkai tenusimano lotynų kalboj.
- Ar jis pamaldus?
- Jo pamaldumas gali būti pavyzdžiu kitiems.
- Tai aš jį priimu. Dievo malonė papildys, ko trūksta.

Tai tikrai pranašiški žodžiai.

Po šio ištyrimo jam durys į kunigystę jau atviros. Dar šiek tiek pagilinęs studijas ir priėmęs žemesnius šventimus bei diakonata, 1815 m. rugpjūčio 13 d. jis prisistato su reikiama dokumentais pas vyskupą šventimams. Kadangi jis vienintelis škart kandidatas, vyresnieji atsiprašo vyskupą už trukdymą.

— O! — jis atsako —, negaila jokio vargo pašventinti gerą kunigą. — Jis pranašauja noroms ar nenoroms.

Pirmasis naujojo kunigo paskyrimas — jo globėjo kun. Balley parapija. Abu džiaugiasi, nes vienas kitą gerai pažįsta ir augstai vertina. Bet po poros metų kun. Balley miršta, o jo vikaras paskiriamas klebonu į Arsa, kuriame jis gyvena, kentės ir darbuosis iki mirties.

— Jei laisvė bus apsaugota, ji bus apsaugota ne abejonių, ne mokslininkų ir ne materialistų, bet religiniai sąmoningųjų, kurie tiki Dievo valia žmogui būti laisvu ir taip pat doru. — Henri-Frederic Amiel.

"LAIKO" STRAIPSNŲ KONKURSA

"LAIKO" kultūrinis ir religinis dvisavitraštis skelbia straipsnių konkursą, kurio mecenatu yra plačiai žinomas spaudos organizatorius ir rašytojas kun. Dr. Juozas Prunskis, paskyręs šiam tikslui 50 dolerių.

I. Konkurse gali dalyvauti kiekvienas lietuvis, lietuvi, nežiūrint kokio amžiaus, išsilavinimo ir kur gyvena.

II. Rašinys turi būti laikraščiu pritaikytas straipsnis, apimamas 2-3 mašinėlės dydžio puslapių, rašytas mašinėle arba ranka.

III. Straipsnio temos yra sekančios:

1. Lietuvių liaudies dainos.
2. Lietuvių tautiniai šokiai.
3. Lietuvių tautinis ir religinis auklėjimas šeimoje.
4. Lietuvio emigranto uždaviniai savam kraštui ir savai tautai.
5. Lietuvio santykiai su kitų tautybių žmonėmis svetimame krašte.
6. Lietuvių kultūrinis ir tautinis veikimas vienoje kurioje nors Pietų Amerikos šalyje nuo II-jo pasaulinio karo iki dabar.

IV. Po rašiniu pasirašyti slapvardė o atskirame uždaramame vokelyje įdėti tikrą pavardę ir adresą.

V. Rašinį išsiųsti nė vėliau kaip iki 15 spalio mėnesio sekančiu adresu: "LAIKO Konkurso Komisija", Mendoza 2280, Avellaneda, Buenos Aires, Argentina.

VI. Už geriausius straipsnius skiriamos premijos: I-ji — 25 dol., II-ji — 15 dol., ir III-ji — 10 dol. Premijos bus išmokamos arba knygomis pagal laimėtojo pageidavimą, arba doleriais.

VII. Premijos bus skiriamos tam tikslui specialiai išrinktos komisijos, kurios sąstata vėliau paskelbėsime. Premijų skyrimo ir paskelbimo diena lapkričio 14 d. Avellanede lietuvių salėje.

VIII. Premjuoti rašiniai bus spaudinami "Laikė". Redakcija pasilieka teisę spausdinti ir nepremijuotus straipsnius.

kad atsiųmtų amžiną atlyginimą už savo darbus.

5. Nauja dogma yra paskelbta mūsų amžiuje, kuriame Bažnyčios priešai visu smarkumu yra užsimoję sunaikinti tikėjimą ir dorą. Tačiau mes pastebime iš kitos pusės vis didėjantį pamaldumą į Mariją, tą Gailestingumo Motiną, kuri stoja ginti savo ištikimųjų vaikų tikėjimą nuo priešų užpuolimų.

Todėl privalome būti dėkingi savo Motinai, Bažnyčiai ir mūsų Dangiškajai Motinai — Marijai, kad nesame vieni ir apleisti, bet kad mūsų pusėje kovoja pats Dievas, kuris tinkamu metu įkvėpia popiežius, kad jie skelbtų žmonėms amžinas tiesas.

K. A. S.

(E) Arkivyskupui Dr. J. J. Skvircekiui šiemet sueina 86 metai amžiaus, be to, 60 metų deimantinis kunigystės šventimų jubiliejus ir 40 metų sukakties nuo vyskupystės šventimų.

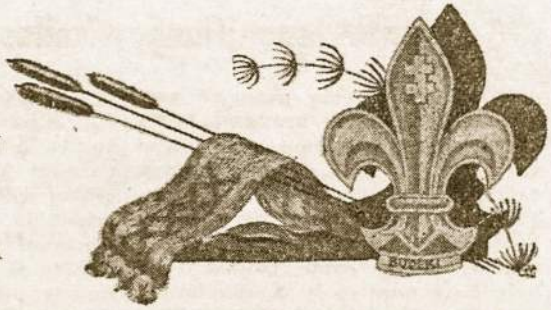
Ryšium su tomis sukaktimis gauta eilė sveikinimų, jų tarpe ir Popiežiaus Jono XXIII telegrama (lotynų kalba), kurios turinys (laisvališvertus) toks: "Jo Ekscelencijai Kauno Arkivyskupui Jonui Juozapui švenčiant 60 metų sukaktį nuo kunigystės šventimų gavimo, Aukščiausias Ganytojas ypatingo palankumo ženklau suteikia visų dangiškų malonių ir paguodos tarpininką — savo apaštališkąjį palaiminimą".

Jo Ekscelencijos sveikatos stovis dabartiniu metu yra visai pakenčiamas, tik dėl senatvės jėgų susilpnėjimo neturi galimybės išvystyti didesnės veiklos. Gyvena, kaip ir anksčiau, Zams-Tirol, Australijoje.

SKAUTŲ SKYRIŲ

veda

REDAKCIŅĒ KOMISIJA

BIČIULIŠKAME FESTIVALYJE

Būdas turi didžiausią reikšmę, visvien, ar mes kalbėtume apie tautą ar apie paskirą asmenį.

Tauta, kurios būdas stipriausias, išskyla, bet ji tikrai tuomet verta užimti savo vietą, jei jos būdas geras.

Tautos būdas nėra vien kelių vadų, bet žmonių daugumos būdas.

Būdas dažniausiai aplinkos vaisius.

Būdo negalima laimėti dresūra. Jo sėkla glūdi berniuke, ir ji turi būti brandinama ir puoselėjama. Svarbiausias skautų lavinimo objektas ir yra auklėti bei lavinti berniuką — atmintime, ne instruktuoti, bet auklėti, t. y. sužadinti berniuko norą mokytis tų dalykų, kurie padeda ugdyti charakterį, ir mokytis jų savo noru.

Auklėjimui tenka didžiausia reikšmė, norint išugdyti berniuko būdą ir padaryti iš jo vyrą.

Iš visų mokyklų stovykla geriausia priemonė pageidaujamoms savybėms iškiepyti. Stovykloje pasitaiko daugiausia progų kiekvieno berniuko individualiniam būdai stebėti ir pažinti.

Berniukai, savo ruožtu, patys įgyja būdą formuojančių ypa-

tybių.

Visas mūsų skautybės tikslas yra pagriebti berniuko būdą karštoje entuziazmo stadijoje, įlieti jį į tinkamą formą ir išugdyti jo asmenybę taip, kad berniukas galėtų iš savęs padaryti gerą žmogų ir vertingą savo krašto pilietį.

Šitaip veikdami mes galime tikėtis atlikti naudingą darbą ir suteikti tautai fizinės ir moralinės jėgos.

Visų šalių ir visų tautų skautai sveikinasi tam tikru žodžiu, būdingu skautiškamai nuotaikai ir išreiškiančiu skauto pasiryžimus.

Mūsiškiai tam reikalui vartoja poškį "Budėk". Budėk! reiškia būk pasiruošęs elgtis skautiškai, vykdyti savo pareigas, padėti artimui ir iš viso visada tobulėti savo skautiškojo gyvenimo sargyboje.

Kai lietuvių kalba budėk reiškia kreipimąsi į kitą, tai budėk! reiškia — vidaus savybes — savo pasisakymą, savo pasiryžimo išreiškimą, savo nusiteikimą.

Budėk! yra netik gražus pasisakymas, dailia lietuvių kalbos forma išreikštas. Jis drauge yra ir giliai prasmingas.

Pask. St. Babronis

AUKLĖJIMAS IR MEILĖ

Kai mes stebime didžiųjų auklėtojų darbus ir jų pasisekimą, pirmoje eilėje matome didžią meilę savo auklėtiniams. Didysis jaunimo auklėtojas Don Bosco savo gyvenimo šūkiu buvo įsirašęs: „Da mihi animas, cetera tolle“ — duok man sielas, kitą paimek šalin! Reikia pasakyti, kad jis tikrai tėviškai mylėjo tuos apleistus gatvės vaikus todėl ir jis buvo visų mylimas. Jam nereikėjo naudoti lazdos, nes jis žinojo geresnę priemonę: meilę. Šv. Pranciškus Salezietis yra pasakęs: „Daugiau mūsų gali pritraukti su vienu lašu medaus, negu su visa statine acto“. Kiti jo bendraamžiai iš jo gerumo juokėsi, jis tačiau savo gerumu laimėdavo aršiausių kalvinistų atsivertimus, nes niekas negalėjo atsispirti jo meilei.

Jeigu paklaustume mūsų paprastų kaime motinų, kaip jos pajėgė išauklėti tiek gerų žmonių, jos, be abejo, atsakytų, kad vien tik meile. Kodėl meilė yra svarbiausias auklėjimo faktorius? Ji yra dėl šių psichologinių savo ypatybių: 1) meilė pririša; 2) meilė daro panašius ir 3) meilė išveda iš savęs ir pasilieka mylimajame.

1. Meilė riša ir jungia žmones. Meile yra paremtas šeimyninis gyvenimas, meile turi būti paremtas ir auklėjimo darbas. Auklėtoją ir auklėtinį turi rišti meilė. Basmės ir kiti auklėjimo „surogatai“ neturės jokios įtakos ir auklėjimajai, jei auklėtojo širdyje nebus meilės. Tačiau toji meilė, kuri jungia auklėtoją ir auklėtinį turi pamažu

užleisti vietą Dievo meilei. Jeigu auklėtojo meilė bus tik noras auklėtinį patraukti prie savęs, ji neilgai tęsis, nes auklėtinis tai vėliau ar anksčiau pastebės. Jo siela ilgisi pilnutinės Dievo meilės, kurią auklėtojas turi laiku auklėtiniui perduoti.

2) Meilė daro panašius. Vairuose galima pastebėti palinkimus kopijuoti arba pamėgdžioti tėvų veiksmus, nes tėvai jiems yra meilės pavyzdžiai. Lygiai ir mylimas auklėtojas yra sekamas savo auklėtinį. Kiek daug jaunuolių apsisprendžia už vieną ar kitą pašaukimą, matydami gyvus žavinčius auklėtojų pavyzdžius. Tačiau auklėtojas privalo sąmoningai kreipti auklėtinį širdis į šventuosius, kad iš jų auklėtiniai semtų sau pavyzdžių. Reikia tik saugoti, kad šventieji netūtų pamėgdžijami, bet kad jie šviestų kaip žiburiai ir idealų viršunes. Kiek daug gali padėti jaunuoliui vien tik

prisiminimas idealaus auklėtojo, dar daugiau kurio nors šventojo, nes jaunuoliui yra prigimta pasekti didžiųjų žmonių pėdomis, pasidaryti į juos panašiu.

3) Meilė nepasilieka savyje,

bet mylimajame. Meilė yra toji saulė, kuri sutirpdo egoizmo ledus, kuri uždega širdį meile kitam. Meilė leidžia pamiršti save ir galvoti apie mylimąjį. Tai atsitinka sužadėtinių meilėje, tai atsitinka ir idealioje auklėjimo atmosferoje, kai auklėtiniai tikrai pamilsta savo auklėtoją ir dėl jo viską yra pasiruošę padaryti. Pavyzdžiui gali visiems laikams likti Kristaus ir jo mokytinių santykių. Apaštalai pamiršo viską, jie sekė Kristų, nes meilė rišo juos prie Mokytojo. Ir kiekvienas auklėtojas turi vesti jaunas sielas prie Kristaus. Meilė savam auklėtojui pamažu turi pasikeisti į meilę Kristui.

Taigi pirmasis auklėtojo rūpestis turi būti meilė auklėtiniams, visiems be išimties ir be skirtumo. Kuomet auklėtiniai mato tą gryną ir nasavanaudišką meilę auklėtojo asmenyje, tuomet atsiveria jų širdys, jie leidžiasi vedami, nes jaučiasi mylimi. Tačiau auklėtojo pareiga yra tą jam rodomą meilę nukreipti į Kristaus asmenį, kad tos jaunos širdys mylėdamos auklėtoją, kartu pamiltų ir Kristų, kad galėtų sakyti: „Jei mūsų auklėtojas toks geras ir kilnus, kaip geras ir kilnus turi būti Kristus“.

Šičia ir glūdi visa pasisekimo paslaptis. Nesavanaudiška ir kilni meilė yra raktas į jaunųjų širdis. Priešingai, jei kas jieskoti pritraukti jaunųjų širdis tik prie savęs, tuomet netik kad nepatrauktų prie savęs, bet dar atitolintų ir nuo Dievo, nes auklėtinio siela jaustųsi apvilta: auklėtojas negalėjo duoti to, ko troško jauna siela, nes ji yra sutverta Dievui ir vienas Dievas gali patenkinti žmogaus širdį.

Kokiu būdu gali auklėtojas išvengti šito pavojaus ir kaip gali pasidaryti idealiu auklėtoju? Yra vienas kelias: jis turi tapti vidinio gyvenimo žmogumi. Naturalinių auklėjimo gabumų tam neužtenka, reikia vesti tikrai intensyvią dvasinį gyvenimą: melstis už auklėtinius, skaityti didžiųjų pedagogų ir šventųjų gyvenimus ir pačiam kasdien lavintis meilės darbuose.

Tikras auklėtojas yra asmenybė, kuri savyje išgyvendino meilės išakymą, pamiršdama save ir savo asmenišką meilę, kuri gyvena dėl kitų, kad kituose sužerėtų Dievo meilės ugnis. Tokie auklėtojai, pasauliečiai ar kunigai, yra didžiausi Bažnyčios ir Tėvynės atstatytojai.

— Aug. Steigvilas

JUOKIS

SKYRIŲ VEDA ĮGUDES DURININKAS

Nuomonės sutampa.

Sergantis vyras graudena savo žmoną:

— Žinok, kito tokio vyyro, kaip aš, nė su žiburiu nerasi.

— O kas tau sakė, kad aš tokio norėčiau ieškoti.

Ar jie žino

— Tėte, — klausia vaikutis žvėryne, — juk vadinti ką asilu yra įžeidimas. Bet ar asilai žino, kad juos taip vadina?

Ne katinas.

Pyktelėjęs vyras išmėtinėjo žmonai:

— Tu nežiūri namų tvarkos! Jau kelinta diena vonioj nėra muilo.

— Kam taip rėkti? Ar liežuviu neturi?

— Turiu, bet aš ne katinas, kad liežuviu galėčiau praustis.

Filosofija.

Du gerai nuėmę draugai ėmė „filosofuoti“.

— Ponas Dievas, — aiškino, — padarė gerai, kad mirtį padėjo žmogaus gyvenimo gale. Taip be jokio rūpesčio gali ramiai gyventi visą gyvenimą.

Vis nevienas.

Į barą užėjęs žmogelis iš karto paprašė pripilti 4 stiklius degtinės.

— Lauki dar kitų trijų draugų?

— paklausė padavėjas.

— Ne! Bet aš nepratęs vienas gerti, — atsakė.

Paaiškinta.

— Mama, kodėl policininkas čia stovėdamas turi grandinėle prisirišęs švilpuką?

— Kad netyčia nurijęs galėtų greit ištraukti.

Pasiteisinimas.

Už vagystės paklupęs teisman šitaip teisinasi:

— Pone teisėjau, visą savo gyvenimą buvau teisingas ir kilnus. Neseniai sirgau ir man įleido svetimo

kraujo. Matyt, bus pataikę kokio vagies.

Vagies nelaimė.

— Kad tave šimts! — skundžiasi vagis vagiui. — Pamečiau laikrodį.

— Ar auksinis buvo?

— Ne, bet brangus šeimos prisiminimas. Jį buvo pavogęs mano dėdukas.

Surado ligą

Ponia skundėsi daktarui savo negalavimais ir prašė apžiūrėti. Daktaras pabarškino, paprašė pakosėti, pakvėpuoti. Nieko neradęs tarė:

— Nieko ypatingo, ponija. Truputėlį reikalinga poilsio.

Ponia nepatenkinta prašė dar pažiūrėti nors liežuvį.

— Taip, ponija, kaip jau minėjau, reikalingas poilsis, ypač liežuviui.

Vicepremieras Kozlovas ir amerikos darbininkai.

Queens fabriko darbininkams Kozlovas ėmė pasakoti, kad jis žinąs iš savo patirties, kaip sunkiai uždirbama duona ir kaip darbininkas kapitalistų yra išnaudojamas. Paskui kreipėsi į vieną iš darbininkų:

— Malonėk pasakyti, kiek už darbą gauni?

— 150 dolerių savaitei.

— Aha, o kiek mokl už butą?

Jau drąsiau teiravosi „darbininkų“ vicepremieras.

— Gyvenu savame name! — buvo pasiašikinta.

— O kiek tu gauni? — klausė kito jau nebesišypsodamasis.

— Savaitėi tik 82 dolerius, tačiau važinėju nuosavu 3000 dolerių vertės automobiliu. Norėtumėtė pasivažinėti?

Girdi, bet nemato.

Dabartiniam Kaune žmogelis užėina pas daktarą ir klausia:

— Drauge, juk dabar pas mus visko yra?

Daktaras, bijodamas provokacijos,

nustebęs aiškina:

— Yra, rusai iš broliškų respublikų visko privežė.

Žmogelis prašė patikrinti jo ausis. Tos tvarkoj rastos. Jis vėl prašė pažiūrėti akis. Daktaras ir akyse nerado jokios ligos. Tada žmogus neramus sako:

— Tai kaip čia yra? Ausys geros ir girdžiu, akys sveikos, bet nematau, nors rusai visko iš broliškų respublikų privežė ir sako visko esą.

Viešbutyje.

— Kaip išmiegojote, ponas, naujam kambariui?

— Baisu, visą naktelę nei akių negalėjau sumerkti.

— Ee, jūsų kaltė, miegant reikia užsimerkti, juk žmogus ne zuikis.

Gal ir negirdėjo.

Mama nusivedė Jonuką pažiūrėti beždžionių. Jonukas, pamatęs vieną vyresnio amžiaus, tarė:

— Žiūrėk, mama, panaši į bobutę!

— Kaip tu nesigėdi taip sakyti? Jonukas visas paraudęs:

— Mama, aš manau, kad beždžionė negirdėjo.

Vargiai benustatys.

Baltrus susitinka Nikodemą benesantį po pašastim gaidį ir nustebęs užklauso:

— Kur neši tą paukštį?

— Pas laikrodininką, nustatyti. Pirmiau giedodavo penktą valandą, o dabar septintą.

Rado išeitį.

— Daktare, skubėk, — šaukė tėvas telefonu. — mažesnyšis sūnus prarijo mano rašomąją plunksną!

— Greit pribūsiu, — atsakė daktaras, — tuo tarpu ar jūs mėginat ką nors daryti?

— Taip, žinoma. Rašau paišellu.

Nori įsitikinti

Parapijos salėje vaikutis žiūri kalpats klebonas kala vinį į sieną. Motina jo klausia:

— Ar tau taip įdomu tas darbas, kad negali atsitraukti?

— Ne, bet noriu išgirsti, ką pasakys „padre“, kai plaktuku drož sau per pirštą.

Aukos Lietuvių Centro statybai

Antanas Zienka — 3000 pezu, Marytė T. Vedrickaitė — 1000, Kazimieras Ruzgas — 1000, Jeronimas Vaitkevičius — 100. Viso — 5100 pesų. Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkoja Lietuvių Centro Valdyba.

• Lietuvių Centro medinis salionėlis parduotas už 20.000 pesų. Nupirko tautietis Skalsa. Raštinė ir knygnas jau perkelti į naujai statomas patalpas.

PADEKA

Gasparui Aleliūnui ir jo šeimai tenka didelė padėka už pasidarytą Liet. Centro bufetą. Jis per gegužės, birželio ir liepos mėnesius įnešė Lietuvių Centro kason 17.150 pesų ir 90 centų. Šis rūpestingas LC nario G. Aleliūno darbas ir lankytojų gausėjimas suteikė didelę paramą statant naujus Dr. J. Basanavičiaus vardo rūmus. Lietuvių Centro Valdyba taria nuoširdų acū gerb.

G. Aleliūnui, nariams ir remėjams, kurie šestadieniais ir sekmadieniais lankydami Lietuvių Centre remia kilnų lietuvišką darbą.

(E) Kas dvyliktas komunistas skaito „Komunistą“. Nors Lietuvos komunistų partija turi apie 49.000 narių, partijos ideologinį žurnalą „Komunistas“ skaito maždaug tik kas dvyliktas komunistas. Žurnalas spausdinamas šiuo metu tik 6.600 egz. tiražu.

(E) Tiltas tarp Tilžės ir Panevėžės vis dar laikinis, medinis, ne kartą remontuotas. Geležinis tiltas (karalienės Liuzės vardu) karo metu sugriautas ir vis dar neatstatytas.

(E) Rugiapiūtė Lietuvoje šiomet pradėta palyginamai anksti, kai kur jau prieš liepos mėnesio vidurį. Neapsant išgirtos mechanizacijos, dar ir šiomet daug kur kertama daigiais.

(E) Respublikinė žemės ūkio ir pramonės paroda Kaune, Ažuolyne, atidaryta liepos mėn.

TAI KĄ ARGENTINOJE NUVEIKIA 30.000 LIETUVIŲ

Ivykiai klostėsi taip: menka grupelė, susidedanti iš Dr. Ginobili, trijulės Del Panta, Milena Coviz, Liliana Baidoria ir manęs, maždaug visų buvusių šiuo tuo mirštančioje Savišalpos draugijoje, aukščiau išvardintuos lietuvių bendruomenės buvo pakviesta kaip garbės svečiai ir jau pranykusios A. I. M. I. švenčių komisijos atstovai.

Bus geriausiai atveju taip, kad aš pasidarysiu garsi, kaip didžiausia šimtmečio nenusimanėlė dėl tos priežasties (bent turiu gerą savybę nemėginti nei iš tolo išradinėti to, ko nežinau), kad turiu prileisti, jog mano nusimanymas apie lietuvių nebuvimo nei kiek ne didesnis nei puiškesnis už tą, kur aš neseniai turėjau apie savo koloniją.

Nuo tarptautinio tautosakos konkurso dienos, suorganizuoto Marijaus Del Panta Unione e Benevolenza draugijos šimtmečio proga, sužinojau, kad lietuviai yra tie puikūs jaunuoliai, kurie sukėlė entuzijazmą su savo: žavinčiu „malūno“ šokiu ir kurie savo specialybėje nusipelnė premiją. Guodžiūsi galvodama, kad daugelis nežino nei to, ir todėl varomės į priekį. Nepasakosiu plačiai nuotykių, kaip „buvusiųjų“ grupelė yra pasiekusi lietuvių bendruomenės būstinę Avellanedoje (pridedu kaip pastabą, kad svečių komisija po paskutinių nemalonių ginčų Savišalpoje yra „savanoriškai“ atsiskajusi).

Nublukusios romantiškumo tamsoje, pagražintoje šunų lojimai ir gaidžiukų kakariukų, peršokome didumo kaip maži ežerėliai klanus, peržengėme pavojingai laikydami lygsvarą savotiškus tiltelius ant kitų didesnės apimties liūnų. Savaiame suprantama, pasimetėme (kas man pasitaiko nuo neseniai gana dažnai) ir sekėme vienas pas kitą žąsėle gerą kelio galą kad išeitume iš apsupimo, iš kurio išsigelbėjome vieno atsitiktinio žmogelio dėka, kuris labai susidomėjęs stebėjo priešais savo namą mūsų keistus vienas paskui kitą sekančius žingsnius. Tokiu būdu palikome pelkę ir palietėme lietuvių bendruomenės kietą žemę.

Gerai, mano brangieji tautiečiai, yra atėjęs laikas pasibarsyti galvą pelenais ir verksti kokiam nuošaliame kampely dėl savo nuodėmių. Staiga taip susigėdau pati dėl savęs ir dėl visų Argentinos italu, kad mano susigėdinimas pasidarė be galo didelis. Užviriau pykčiu: ir iš susijaudinimo man liejosi ašaros: žodžiu, man perėjo visa jausmų gama, kuriuos dabar galiu sulyginti su aukščiausio galingumo bombos užtaisais.

Nuo mano neapykantos italams išsigelbsti tikrai mūsų San Justo ligoninė ir mūsų mokyk-

los. Visų kitų draugijų, o ypač neišpasakojamos Savišalpos ir Švietimo vadus norėčiau sučiupti ir nuvesti parodyti, kas, sakau, yra tenai lietuvių bendruomenėje. Visoj Argentinos respublikoj tėra tik (klausykite, žmonės!) 30 tūkstančių lietuvių, kurie dėl žinomų politinių jų šalių sąlygų net neturi savo valdžios paramos. Su šiu 30.000 pagalba per keletą metų (jų emigraciją yra prasidėjusi maždaug 1925 metais ir didesnėji dalis yra atvykusi su paskutiniu karu) yra padariusi visą eilę dalykų, kuriuos stegsiuos suglaustai išvardinti.

Praleisime tai, kas vyksta Rosario, Kordoboj, Santa Fe ir kur lietuvių kolonijos yra išsiplatinusios iki Patagonijos. Apisiribosiu Buenos Aires ir jojo apylinkėmis, kur lietuviai turi 7 draugijas, visas su nuosavomis būstinėmis, su sporto klubų, mėgėjų teatru, biblioteka, sueigu salėmis ir t.t. Negalėčiau pakartoti, kaip šios organizacijos vadinasi, net nei tada, kai bučiau tikra tuo išgelbėsianti savo sielą, nes tie vardai su šerutomis priebalsėmis manyje iššaukia alergiją. Pagrindinė įstaiga, kuri yra visų galva, yra Avellanedoje ir turi prasmingą vardą Lietuvių Bendruomenė.

Dėmesio, dabar psirodo, ką yra pastatę nuo 1946 metų: puikią bažnyčią su nemažiau puikia klebonija, didelį vienuolyną šv. Kazimiero seserims, kurios, aprūpina kaimyninę lietuvių mokyklą, lankomą 500 mokinių (mūsų Colombo nesiekia 300), kurie kiekvieną dieną eina į Avellanedą iš įvairių Buenos Aires apylinkių: muziejų, kur yra surinkti meno dalykai, istoriniai atsiminimai, labai gražūs velykinių margučių paisytų ranka rinkinys, jų meno charakteringi gaminiai ir t.t.; spaustuve (net, geriau pasakius, mažą leidyklą) turinčią moderniausias mašinas, visuomeninę būstinę su kino teatru, šokių sale, biblioteka, žaidimų sale, baru; sporto klubą Kovas, kuris di-

džiuojasi savo pirmos eilės krepšinio komanda.

Gausi statyba yra apsupta puikiu sodu. Turi taip pat savo chorą „Santa Cecilia“, radio vandenelę kiekvieną sekmadienį, fantastinę tautinių šokių grupę, teatro centrą. Yra vadovaujami pirmininko Igno Padvalskio, sekretoriaus inžinieriaus Stasio Babronio ir kun. Jono Duobos ir jų vardai nusipelno būti prisegti prie kiekvieno italo nugaros, kad susigėstų iš savęs. Ši ypatingoji bendruomenė leidžia gerai pastatytą žurnalą „Revista Baltica“ iš 90 pusl. ir spausdinamą 5.000 egzempliorių, savaitraštį „Laika“, laikraštį „A. Lietuvių Balsą“ ir spausdina knygas ir vertimus lietuvių kalboje.

Bendruomenės simbolis ir vėliavanešys yra generolas Teodoras Daukantas, pilnas sąmojaus 75 metų senelis, buvęs ministeriu, diplomatu ir nežinau kiek kita kuo, kuris mėgsta visa, kas yra Italijos, tik ne žemės drebejimą (yra apdovanotas Mesinos žemės drebejimo medaliu) ir kurį mačiau tokio amžiaus šokant nuo kedės atlašo, tarsi nieko kito neveiktų per ištisą dieną.

Simpatiški žmonės yra lietuviai, paprastos ir nuoširdžios sielos, kurie mus priėmė kaip karalius, pakviesdami apie mus į pobūvį geriausių savo atstovus, lenktyniaudami padaryti mums malonesnį savo vaišingumą ir jaudindamiesi kaip kūdikiai priimdami iš mūsų rankų medalius — tautosakinio konkurso atsiminimą. Dabar prieš jį prie išvados: einu prie davinio, kad mes, kurie sudarome milijonus ir kurie turime besąlyginę savo valdžios atstovų paramą, neišgalime turėti savo nuosavos spaustuves, kurioje spausdintume savo laikraščius ir savo žurnalus; einu prie davinio, kad mūsų mokyklos, priskaitant Villa Adelina, pasiekia ir taip ir nė susilyginti su lietuvių mokyklos mokinių skaičiumi, tačiau nepraeinu nuty-

Atgarsiai iš anapus

Šį kartą greit pasigirdo ir atgarsiai iš Maskvos. Jau keletą dienų po prezidento Eisenhowerio proklamacijos paskelbimo „Pravda“ pyktelėjo Amerikos prezidentui ir vyriausybei, kad Rytų Europos tautų padėtis, esą, netiksčiai nušviečiama, tikslu kiršinti prieš Sovietų Sąjungą. Prezidentas Eisenhoweris liepos 22 d. spaudos konferencijoje jau spėjo atremti Maskvos puolimus, pabrėždamas, kad visiems esą gerai žinoma, kokioje padėtyje yra Sovietų pavergtos tautos.

(E) Kaino daubos užtvindinimo proga prie naujos elektrinės statybos įvyko mitingas, kuriame kalbėjo ir kompartijos vadas A. Sniečkus. Jis vėl išplūdo užsienio lietuvius, vadindamas juos „buržuaziniais nacionalistais“ ir net „vilkais“. Vėl liaupsino sovietinių tautų „draugystę“.

(E) Į Lenkiją, susipažinti su švietimo darbu, iš Lietuvos išvyko 20 švietimo darbuotojų grupė.

lėdama stebėtino solidarumo ir vienybės trūkumo, kuri kiti turi, o mes ne.

Ir kada lietuvių bendruomenės pirmininkas skelbė pagyrus „didžiąją Savišalpos ir Švietimo draugijai“ (kodėl jos vėliau nevadina „jokio itališkumo ir griovimo“ vardu), man užėjo noras bėgti į Unione e Benevolenza su tokio galingumo trimtu, kuri vartojo prie Jeriko, kad galėtų geriau išgirsti tai, kas seka: Griausiate vietoj to, kad didintumėte šventąjį mūsų senųjų paveldėjimą. Visiems rodote savo nesutikimą ir poviškų ambicijų žeminantį spektaklį; su nusikalstamu įnirtimu laužote po gabalėlį mūsų emigracijos geriausios išraiškos itališkumą. Perduodate į vienos geriau organizuotos ir geriau sutariančios negu mūsų rankas vienintėlę likusią italų susirinkti salę; sunaikinate mokyklas, kurios savo laiku turėjo 6.000 mokinių, uždraudėte Dantės kalbą draugijose, kurią dar tęsiate toliau išūliai vadindami itališka, pakenčiate administracinę sistemą priešingą laikams, infliacijai, įstaigos ekonominiams gerbūviui, pavarėte iš jos jaunuo-

menę (kuri vienintėlė savo imo kėjimais gali palaikyti senusius savišalpos narius, nes moka ir nesunaudoja) atitraukdami ją iš Acia ir išardydami futbolo komandą sudarytą su tokia meile; išmetėte bet kokia kultūrinę ir intelektualinę veiklą. Nėra tat daugiau savišalpos, nėra švietimo, itališkumas yra nužudytas. Ateikite pasižiūrėti kokių dalykų jus moko mažoji lietuvių bendruomenė, kuri perka, stato, gyvena, kai tuo tarpu jūs parduodate, griausiate, laikotės kaip pelėsi ant supuvusio kamieno. Visi būsite teisiami rugsėjo mėnesį, jei italai susirinks išgelbėti šimtmetinę įstaigą ir eis seni ir jauni duoti savo balsą, kuris atitolins ir sunaikins gėdą, kurią dabar turime nešti.

Ar turės Lietuva sumušti Italiją 10 ir 1? Ar galime viltis, kad išeisime bent lygiomis?

— Gianna Colantoni

MŪSŲ MIRUSIEJI

Stasys Subačius, eidamas 57 metų, rugpjūčio 7 d. mirė nuo širdies smūgio. Velionis kilęs iš Mišonių kaimo, šasuolių parapijos, Ukmergės apskr. Atvykęs į Argentiną visą laiką dirbo La Negra skerdykloje. Liko žmona Katalina, dvi vedusios dukterys — Katalina ir Felicija ir sūnus Leonardas. Sekančią dieną su religinėmis apeigomis buvo palaidotas Sarandį kapinėse.

— Loninas Kazanavičius, ilgametis ir sąžiningas „Iga“ įmonės tarnautojas, mirė liepos mėn. viduryje. Paliko žmoną ir dukrą.

— Rugpjūčio pirmomis dienomis mirė medicinos studentas — 19 metų amžiaus mergaitė — Butkutė.

— Vladas Pušnoraitis, sulaukęs 54 metų amžiaus, mirė rugpjūčio 8 d. Buvo kilęs iš Bebirvių kaimo, Vadžgirio parapijos, Šimkaičių valsč., Raseinių apskrities. Į Argentiną atvyko 1930 metais. Liko nuliūdusi žmona, sūnus, duktė Sibire, kurie dirba anglų kasyklose, o motina 85 metų amžiaus Lietuvoje. Pušnoraitis brolis su iš vežamo traukinio pavogta dukra gyvena š. Amerikoje. Argentinijoje liko jo giminaitė Birutė R. de Sabino. Buvo palaidotas sekantį dieną Flores kapinėse.

— Romas Kalinauskas, po II-jo pasaulinio karo atvykęs Argentinon, mirė birželio mėnesį. Velionis buvo įžymus filatelistas. Kadangi giminės neatsiliepė, tai velionis buvo palaidotas valdžios lėšomis.

— Monika Čerkauskaitė Tamulienė, sulaukusi 47 metų amžiaus mirė rugpjūčio 4 d. Buvo kilusi iš Krekštėnų kaimo, Krokialaukio parapijos, Alytaus apskr. Mirė nuo augšto kraujo spaudimo. Atvyko į Argentiną 1929 m. Paliko nuliūdusį vyrą Ambrozijų ir sūnų.

KORDOBA

Liepos 26 d. nuo širdies smūgio mirė Juozas Raugėvičius. Velionis buvo kilęs iš Vainatrakio kaimo, Pakuonio valsč., Kauno apskr. Gimė 1894 m. gegužės 17 d. Į Argentiną atvažiavo dar nesulaukęs 30 metų ir vertėsi iš siuvimo amato. Nuo 1931 metų gyveno nuosavame name. Net du kartus buvo likęs našlys. Paskutiniu laiku buvo vedęs našlę M. Kraujalienę. Paliko nuliūdusią žmoną, sūnų Juozą ir dukterį Mariją šlekonienę su šeima. Lietuvoje liko brolis ir sesuo. Liepos 27 d. buvo palaidotas San Vicente kapinėse, palydėtas savų tautiečių ir vietinių draugų.

Vitrinų Fabrikas

„V I T R A L“

Sav. W. A. Rastauskas
Įrengimas moderniškų vitrinų
prekybos namams ir krautuvėms.

Av. SAN MARTIN 3038
Lomas del Mirador

MOTORAI,

Pervyniojimas (bobinaje) ir kitai motorų ir elektros reikmenų pataisymai.

SĄŽININGAS DARBO ATLIKIMAS

JUJUY 1362 Lanus Oeste

* KIRPYKLA „O L G A“ — Igaualkis plaukų sušukavimas (karštas ir šaltas, atliekamas moderniškomis mašinomis ir naujais metodais. Priimama mokinėms —

Olga Jasulytė - Vitkauskienė,
Wilde, Av. Gen. Cadorna 85.

„LAIKO SPAUSTUVĖ

Pigiai ir meniškai atspaudžia vizitines, vokus, propagandos lapelius, vestuvinius pakvietimus, Pirmos Komunijos paveikslėlius, knygas, laikraščius, žurnalus. ir atlieka kitus spaudos darbus.

KREIPTIS:

Mendoza 2280 - Avellaneda - T. E. 208 - 5027

LIETUVIŠKA AUDYKLA „DROBĖ“

Savininkas VYTAUTAS DORELIS

Parduoda lietuviškai raštuotas drobes, languotas staltieses bei lygias kitas medžiagas.

Kainos be konkurencijos, nes parduodama pačiame fabrike.

BOGOTA 4175 Cerro, Montevideo, Uruguay

Telefonas 22 - 17 - 77

MINKŠTŲ KĖDŽIŲ FABRIKAS

GAMINAMOS ĮVAIRIŲ STILIŲ MINKSTOS IR STIPRIOS KĖDĖS.

— profesionalias yra pasirošęs ATLIEKAMI ĮVAIRŲ STALIAUS

DARBAI.

Savininkas

Jonas Janušis

COCHABAMBA 1811-17

Villa Scasso

T. E. 68 - 7268

ALBERTO E. TIMINSKAS

“COCHERIA”

AMBULANCIAS - SEPELIOS - CASAMIENTOS

Pasirūpina laidotuvėmis — veža ligonius — daro keliones ir tolimesnes vietas — nuomuoja automobilius vestuvėms ir krikštynoms.

AV. PAVON 11070

T. E. 243 - 5654

Sucursal

Temperley

BALCARCE 510

F.C.N.G.R.

Lomas de Zamora

Casa “DOMICELA”

Sav. A. LEVANAČIUS

ĮVAIRIŲ RŪSIŲ MEGZTINIAI,

SALIKAI, KAMPEROS

Šilko ir drobės išdirbiniai

— PRIEINAMOS KAINOS —

CANADA 2025 Lanús O.

Casa MUSKETAS

Parduoda

PLOKŠTELES, PIANINUS,

AKORDEONUS, BANDEONUS

TELEVISIOS APARATUS

ISNUOMUOJAMA PIJANINUS

T. E. 50 - 5948 Sanabria 2700-02

Rosario Tėvai Marijonai iškilmingai mini savo Kongregacijos 50 metų atnaujinimo jubilėjų

RUGPJŪČIO 15 D.
12 val. svečių pasitikimas Rosario Norte stotyje.
17 val. Vakarinės mišios Santisimo Rosario kolegijos koplyčioje, Av. Arijon 952.

17.30 tos pačios kolegijos salėje iškilmingas aktas ir koncertas. Kun. Vytauto Palubinsko paskaita apie Marijonų Kongregacijos istoriją. Buenos Aires Liet. Išlaisvinti Centro Pirminko ir "Lietuvos Aidų" radio valandėlės vedėjo Zeferino Juknevičiaus paskaita apie T.T. Marijonų įsikūrimą ir veiklą Argentinoje. Šia iškilminga programa prabilis į Rosario lietuvių koloniją visiems gerai pažįstamas ir daug lietuvių nusipelnęs buvęs Argentinos Konsulas Lietuvoje Arnaldas Barsanti. Muzikinę dalį atliks garsus Lagun Artean choras, kuris išpildys net lietuviškų dainų.

RUGPJŪČIO 16 D.
10 val. Iškilmingos Šv. Mišios per kurias giedos tas pats Lagun Artean choras ir pasakys tai progai pritaikintą pamokslą kunigas Dr. Antanas Kleiva.
12 val. Svečių pagerbimas parapijos sodelyje asado pietumis.

Sudarytas komitetas Gen. Teodoro Daukanto 75 m. jubilėjaus minėjimui rengti

Karių 8-ga rugpjūčio 8 d. sušaukė organizacijų atstovus sudarymui Komiteto gen. T. Daukanto 75 metų amžiaus minėjimui ruošti. Šlame susirinkime Arg. Liet. Bendruomenė atstovavo Ig. Padvalskis, "Laiką" — kun. A. Kleiva, Karių ir Kovotojų 8-ga — kap. V. Diminskis ir Balčiūnas, Skautų 8-ga — St. Babronis, Miškininkų 8-ga — J. Balukas, Liet. Bendr. Avellanedos apylinkė — M. Galeckas ir kun. A. Liubickas, Lietuvai Išlaisvinti Centras — Zef. Juknevičius ir šv. Cecilijos chorą — K. Misiūnas ir A. Paršelis.
Prezidiuman pakviesti: Ig. Padvalskis pirminkiu ir St. Babronis — sekretorium. Gen. T. Daukanto Jubilėju ruošti sudarytas komitetas iš šių asmenų: Ig. Padvalskis — prm., St. Babronis — sekr., Zef. Juknevičius — vicepr., kun. A. Kleiva — propagandos vedėjas, M. Galeckas — izd. ir nariais lieka kap. V. Diminskis ir J. Balukas.

Oficialioje dalyje numatoma kalbėti kun. Vyt. Palubinskas, MIC ir Zef. Juknevičius. Po to seks kitų tautų atstovų sveikinimai ir meninė dalis, kurią atliks specialiai tam reikalui sudarytas vyrų choras, vadovaujamas Vyt. Cibavičiaus. Choras išpildys drauge su soliste L. Vedegiene lietuvių kompozitorių naujus kūrinius. Beto bus kviečiamas ir Lietuvos Centro instrumentalinis kvartetas.

Po meninės dalies įvyks jaunos lietuviškos vaišės, kurias sutiko paruošti Lietuvos parapija. Bilietus iš anksto galima įsigyti pas Komiteto narius ir Lietuvos parapijoje. Minėjimas įvyks šeštadienį, rugpjūčio 12 dieną 20 val. Lietuvos Salėje, Brasil 835, Avellaneda. Kviečiami visi lietuviai dalyvauti.

PRANEŠIMAS
8. m. rugpjūčio mėn. 16 d. 13 val. parapijos salėje, Brasil 835, šaukiamas visuotinis sporto klubo "Kovas" narių susirinkimas. Dienotvarkėje: 1. Senos valdybos pranešimas ir apžvalga; 2. Nujos valdybos rinkimai; 3. Klausimai ir sumanymai.
Visi sporto klubo nariai ir sporto rėmėjai kviečiami dalyvauti.
L. S. K. "Kovas" Valdyba

SKELBIMAS
Rugpjūčio 15 d. Lietuvos Parapijos alkštėje įvyks krepšinio rugtynės tarp Lietuvos Centro komandos ir Argentinos jaunimo.
Po rugtynių Lietuvos Salėje, Brasil 835, Avellaneda įvyks su ruoštas jaunimo vakaras lietuviams ligoniams sušelpiti. Kviečiamas atsilankymu padėti nelaimintiems tautiečiams.

Šiaurės Amerikos Lietuviai Krepšininkai laimėjo Brazilijoje

Išvykos vadovo padėjėjas Petras Petrutis praneša iš Brazilijos, jog Porto Alegre prieš Rio Grande Do Sul provincijos rinktinę mūsų sportininkai iš š. Amerikos laimėjo 92-54 rezultatu. Šis įvykis, sako, sujūdinio visą Braziliją, taip kad nuvažiuos į Sao Paulo juos pasitikę reporteriai, televizijos atstovai ir daugybė reprezentantų. Paskutinėmis žiniomis paaiškėjo, kad jie laimėjo visas rungtynes su Brazilijos komandomis.

— Marija Žigaitė Balinkienė, prieš išvykdamą į š. Ameriką pas savo pusbrolių į Detroitą, turėjo išleisti J. ir D. Gilvydžių namuose. Išleisti dalyvavo ir jos vyras, sesuo Julė, J. ir M. Bendorinai ir kt. draugai.

— Sekmadienį, rugpjūčio 9 dieną, Sporto Klubas "Kovas" žaidė su "Alsina" Klubu krepšinio Aušros Vartų liet. parap. alkštėje. Nors pirmame puslaikyje laimėjo koviečiai 30-27 taškais, bet galutiniame rezultate nelaimingai pralošė 60-47 taškų rezultatu.

— Eugenija Girtukauskaitė Jalinskienė sunkiai serga. Gydosai savo namuose, c. Costa Rica 339, Piñeiro.

— Mykolas Kudlius iš Monte Chingolio turėjo chirurginę operaciją, kuri pasisekė gerai. Grįžęs į savo namus ligonis baigia sveikti.

— Kun. Petras Čemeška Rivadavia ligoninėje turėjo penkis operacijas.

— Damutė Sabūnaitė rugpjūčio 1 d. išvyko į Rosario, kur šv. Kazimiero lietuvių parapijoje eis virėjos pareigas, pakol pasveiks Placida Šimkienė po operacijos.

— Karolis Petkevičius, kilimo ukmergietis, gyvenas V. Dominico pas vieną ūkininką, š. mėn. 1 d. eidamas keliu buvo plėšikų užpultas, kurie atėmė iš jo pinigus ir sulaužė koją, paliko prie kelio, kol geri žmonės pasigallėję, jį paėmė ir atgabeno į Avellanedos Polikliniką, kur buvo padaryta tuojau kojos operacija. Ligonis turės išbūti apie mėnesį laiko, jis randasi minėtoje klinikoje, III-me aukšte, pirmoje salėje, 4-je lovoje. Ligonis neturi jokių giminių nei šiaip artimų pažįstamų, kurie jį aplankytų.

— Ignas Tolis, kilimo telšiškis, gyvenas San Francisco Salome, manzana 189 prie Quilmes kelio, buvo operuotas prie skilvio. Operacija gerai pavyko, ligonis kasdien gerėja ir tikisi už kokios savaitės išėiti iš ligoninės. Jis randasi Avellanedos Poliklinikoje, III-me aukšte, trečioje salėje, 6-ta lova.

Lankymo dienos Avellanedos ligoninėje yra antradieniai, ketvirtadieniai, šeštadieniai ir sekmadieniai nuo 16 iki 17 valandų. Arčiausiai iki ligoninės priveža autobusas 111.

(E) Mirė žurn. Jurgis Šaltenis -Daubaras, 48 m. amžiaus. Dar prieš karą bendradarbiavo spaudoje, ypač teatro reikalais. Ilgus metus buvo šiaulių, vėliau Klaipėdos teatro sekretorium, ir šiaip dalyvavo teatrų gyvenime.

PARSIDUODA ŽEMĖS SKLYPAS
Villa Sastre, Temperley parduoda žemės sklypas, c. 12, tarp 11 ir 13 gatvės. Sklypas turi 749 kv. metrus. Savininkas prašo 60.000 pesų. Teirantis pas Pijų Gudelevičių "Laiko" administracijoje arba pas Mario J. Barbieri, Domingo Savio 3082, San Isidro.

NAUJI „LAIKO“ RĖMĖJAI (NESKAITANT PRENUMERATŲ)

- \$ 110 — Alfonsas Liaudanskas
- „ 100 — Pilypas Vaitkevičius
- „ 50 — Povilas Jelinskas
- „ 50 — Kazimieras Simkevičius
- „ 30 — Kajetonas Koveras
- „ 30 — Petras Rudėnas
- „ 25 — Elena Ryselienė
- „ 25 — Vincas Laurutis
- „ 25 — Marija Navikienė
- „ 20 — Pranciška Čeponytė
- „ 20 — Adomas Menciūnas
- „ 15 — Elena Mulevičienė
- „ 10 — Pranas Jankauskas
- „ 10 — Antanas Balsys
- „ 10 — Steponas Glemža
- „ 10 — Edmundas Ramanauskas
- „ 10 — Antanas Baronas
- „ 10 — Ona Rutelionienė
- „ 10 — Julius Bandžius

Visiems Rėmėjams ir užsimokėjusiems prenumeratą nuoširdžiai dėkoja

„LAIKO“ Administracija.

Aukos Radio Valandėlei

- \$ 100 — Domas Zuoza
- „ 100 — Stasys Mikelionis
- „ 100 — Belgrano Marytė
- „ 50 — Ona Šikšnytė
- „ 50 — Vytautas Malėla

Nuoširdžiai dėkojame visiems aukotojams.

Radio Valandėlės Vadovybė.

„Vieytes“ ligoninėje esantiems ligoniams aukojo:

- \$ 200 — Venckų šeima
- „ 100 — Bruno Eidukonis
- „ 100 — Vijūnas
- „ 70 — Ona Kislauskienė
- „ 50 — Sr. Rodriguez
- „ 50 — Stasys Bražėnas
- „ 40 — Konstančia Kislauskaitė

Ligoniams ir aukų rinkimu rūpinosi Gulbinų šeima.

— Ona Rutelionienė po operacijos grįžo į savo namus ir baigia sveikti. Ji gyvena Val. Alsina.

— Pilypas Vaitkevičius ir Antanas Bardžius, turėdami kepyklą, daro didelę pažangą. Paskutiniu laiku kepa ne tik duoną, bet ir visokios rūšies saldumynus. Jie Coronel Sayos 2557 gatvėje, Val. Alsina, atidarė minėtų kepinių krautuvę.

— Jonas Gurskis, išdirbęs 26 metus karštam fabrike, jau gauna pensiją. Nors pensija nedidelė, bet kilnus tautietis laiku užsimoka už "Laiką". Jo sūnus Rodolfas jau 6 mėnesiai tarnauja Argentinos kariuomenėje ir šiuo laiku yra netoli Čilės.

— Rugpjūčio 5 d. Aušros Vartų liet. parapijoje buvo susirinkę du vyškupai ir apie 40 kunigų, kurie turėjo paskaitas moderniojo apaštaliavimo klausimais. Per pietus buvo surengtos vaišės, prie kurių daug pasidarbavo Marta Sturevičienė, Pranciška Gallūnienė, Ona Lipinskienė, Eleonora Jasinevičienė, Marytė Sakalauskaitė, Teresė Mačiulytė ir Rapolas Paršelis.

— Dar kartą kreipiame į mieluosius "Laiko" skaitytojus prašydami padovanoti "Laiko" administracijai 1950 metų 8/24/ ir 1951 metų 47 bei 45 numerius. Jei kas turėtų, prašomi įteikti Pijui Gudelevičiui, Mendoza 2280, Avellaneda. Nuoširdus ačiū!

— Juozas Kriščiūnas, industrialas, nuspirko 1957 metų modelo gražų autų, kuris kainavo virš milijono pesų.

ROSARIO

Puikiai pavyko Rosario Lietuvos Bendruomenės Vermouth's, Rosario Lietuvos Bendruomenės Valdyba šiais metais turi didelį parengimų planą, kurį dar daugiau praplečia įvairūs kiti įvykiai. Pavyzdžiui, kiekvienas naujo žymesnio sveičio atvykimas, ar kurio nors lietuvių iškilmingas iš jų tarpo, rosarietis yra iškilmingai apvalkščiojamas, jie tam visi bendrai kruopščiai ruošiasi ir labai gražiai praveda. Rugpjūčio 9 d. tokius vermouth'ą — pietus surengė naujai į Rosario lietuvių tarpą darbuotis atvykusiam kun. Vitui Šimanskiui MIC. Pradžioje Rosario Lietuvos Bendruomenės pirminkas ir senas tėv. V. Šimanskio draugas (anksčiau jie abu kartu dirbo Buenos Aires lietuvių veikime) Antanas Samauskas pristatė naujai atvykusį kunigą Rosario Lietuvos visuomenėi. Toliau sekė vaišės ir kitos sveikinimų ir susipažinimo kalbos: Klebono Kun. J. Margio, R. Šimanauskienės ir L. Samauskienės, A.

LAIKAS

PATRIJOTINIO RELIGINIO TURINIO LAIKRAŠTIS

Redaguoja Red. Kolegija. Ats. red. — J. Duoba; Vyr. red. — A. Kleiva; Administratorius — P. Gudelevičius. Rankraščiai taisomi, pertvarkomi Redakcijos nuožūra; nesnaudoti — gražinami tik autoriams prašant. KAINA: Argentinoje metams \$ 90.—, pusm. \$ 50.—, vienas nr. \$ 4.— Urugnajuje met. 12 ur. p. Kitur — met. 3 dol. Oro paštas met. 5 dol.

XI METAI Nr. 241 15 DE AGOSTO

Atsiliepkite "Lietuvos Aidams"!!! Mielos sesės ir brangūs broliai, lietuviai, dalyvaukite "Lietuvos Aidų — Ecos de Lituania" Radijo Valandėlės BICIULIŠKAME FESTIVALyje

1959 m. rugsėjo mėn. 5 d. (šeštadienį) 21 val. LIETUVIŲ SALĖJE, Brasil 835, Avellaneda.

1) Maloniai sutiko suvaidinti "LIETUVIŲ CENTRO" JAUNIMO TEATRAS trijų veikslių linksma komediją

„SENBERNIAI“

Dainuoja per vaidinimą Lietuvos Centro Jaunimas pritariant akordeonais.

Režisuoja: Elena Ryselienė. Sufleriuoja — A. Antanaitis.

2) Liaudies dainos ir muzika Solo — A. Žekytė. Akompanuoja — M. Čikškaitė.

3) Didelis netikėtumas

4) ŠOKIAI prie moderniausios muzikos iki 3 val. ryto.

Mielos sesės ir brangūs broliai! Savo atsilankymu padėsite, kad "Lietuvos Aidai" nenustotų skambėti po Argentinos padangę iki valandos, kada galės pranešti džiugiai: LIETUVA VĖL LAISVA IR NEPRIKLAUSOMA!

Visas ir visus širdingai kviečia "Lietuvos Aidai" Radijo Valandėlės Vadovybė

Pundžio ir kitų. Kadangi Kun. V. Šimanskis yra geras muzikas, kuris pats suorganizavo Avellanedos T. T. Marijonų parapijoje argentiniečių chorą ir jam sėkmingai vadovavo, visi kalbėtojai, tarp kitų dalykų, ypatingai kėlė reikalą Rosario lietuvių chorą didinti naujais chorištais ir repertuaru. Paskiausiai kalbėjo Kun. V. Šimanskis, kuris padėjo organizatoriams ir atsilankiusiems už jam ta proga pareikštas simpatijas ir pažadėjo iš savo pusės visokeriopą bendradarbiavimą. Vaisės, prie kurių paruošimo šį kartą ypatingai pasidarbavo pirminkas A. Samauskas, Julė ir Antanas Latvėnai, Adelė Kalainienė ir kiti, praėjo labai puikioj, šeimyniškoj nuotaikoj, nuolat skambant lietuviškai dainai. Taip pat ta pačia proga buvo dar kartą aptarta, kokiū būdu kasdaugiau galės prisidėti prie T. T. Marijonų jubilėjaus organizavimo ir svečių iš Buenos Aires priėmimo.

— Gimimo Diena. Rugpjūčio 5 d. Nelida Švarlytė, SWIFT aukšta valdininkė ir Rosario Lietuvos Jaunimo pirminkė šventė savo gimtadienį. Ta proga gavo daug sveikinimų ir gražių dovanų iš savo draugų ir pažįstamų. Parapijos vardu sveikino pats Klebonas Kun. Margis. Josios tėveliai atsilankiusiems pasveikinti surengė gražią vakarienę.

— Sukūrė šeimos židinį. Birželio 19 d. švenč. P. Marijos širdies bažnyčioje buvo palaiminta moterysė p-lės Gladys Marčiulionytės su Dr. Albertu Fernandez.

— Studentė Elzė Ivauskaitė, pasinaudodama žiemos atostogomis, su savo mamyte lankėsi Buenos Aires. Buvo apsisitjusios ir sveičiavosi pas savo gimines p. p. Bačiūskus, Castels ir Šakalius.

— Susiželdė. Antanas Vilutis, važiuodamas motociklu, susižūrė su sunkvežimiu ir smarkiai susiželdė. Laimė, ypatingesnių pasekmių nebuvo.

— Lydia Kalainytė, didelės maisto produktų parduotuvės "LYDIA" savininkė, rugpjūčio 3 d. šventė savo vardines. Ji ir Elvyra Matulytė yra uolios veikėjos ir vadovės Rosario Katalikų Jaunimo organizacijoje (JOC). Už aukštus nuopelnus organizaciniam veikime jas yra net pakartotinai atžymėjęs pats Rosario kardinolas, Jo Eminencija Antanas Caggiano. E. Matulytė buvo išrinkta ir neseniai skrido lėktuvu į Chilę dalyvauti tarptautiniam žosistų kongrese, kaip Rosario ir Argentinos atstovė. Šia proga, Lydijos tėvai, Adelė ir Kazimieras Kalainiai, surengė savo dukrai vardinių pietus, kuriuose tarp kitų svečių dalyvavo ir visos Rosario vyskupijos jaunimo dvasios vadas P. J. C. Arroyo.

(E) Amerikos lietuvių grupė atskrido į Lietuvą, kaip pranešė Vilniaus radijas liepos 26 d. išbūsianti Lietuvoje apie mėnesį.

(E) Lietuvos turistų neleidžia vieņu į užsieni, bet maišo juos su įvairiomis kitomis "broliškomis" tautomis. Liepos 19 d. iš Vilniaus išvyko 13 asmenų grupė į Suomiją. Jie bus Helsinkyje ir kitose Suomijos vietovėse, tačiau ne vien, bet kartu su ukrainiečiais ir Komi respublikos turistais.

ARGENTINOS LIETUVIŲ JAUNIMAS, NORĖDAMAS PADĖTI ARGENTINOS LIGONINĖSE INTERNUOTIEM LIETUVIAMS, Š. m. rugpjūčio 15 d. 21 val. Lietuvos Salėje, BRASIL 835, AVELLANEDA, RENGIA BENDRAS VAIŠES ŠOKIAI GROJANT JAUNIMO ORKESTRUI.
Visi kviečiami atsilankymu padėti varge esantiems lietuviams!
Įėjimas: Vyrams 50; Moterims 40.
RENGĖJAI